Rohatecká obec

24. ročník

číslo 5/2020

www.rohatec.cz

SETKÁNÍ STÁREK A STÁRKŮ

RADNIČNÍ LISTY ROKU 2020

kategorie obcí a měst od 2 do 10 tisíc obyvatel

Ocenění za periodikum ROHATECKÁ OBEC
pro Obec Rohatec

1. místo v okrese Hodonín

4. místo v Jihomoravském kraji

KVALIKOM

KVALIKOM, z.s.
www.kvalikom.cz, 607 607 538
Světova 523/1, Praha 8
IČ: 01768891

Oceňujeme kvalitní komunikaci úřadů s veřejností
Kvalikom z.s.
www.kvalikom.cz

Obsah

ÚVODNÍK 3

OBECNÍ ZPRÁVY 4
- Podařilo se nám 4
- Historická rarita našeho zastupitelstva 4
- Matrika 4
- Kalendárium 4
- Střípky z letošních hodů 5
- Výhrůžky seniorům 5
- Šmejdi stále útočí !!! 6
- Oslavy 750. výročí obce 6
- Kecy, plky, frky 7

HISTORIE 7
- Soboňky, sídelní část obce 7

ŠKOLSTVÍ 9
- 750 let od založení Rohatce 9
- Prvňáčci ve škole měli svoji krátkou premiéru 9

KULTURA 10
- Deset otázek pro deset osobností ze světa fotografie 10
- Subjektivní kulturní okénko šéfredaktora 11

SPOLKY 12
- Čas naděje 12
- Rekondice v Klatovech 17
- Myslivecké okénko 18
- V dobrém jsme sa sešli … 19
- Soutěž O nejhezčí okno, balkon a předzahrádku 19
- Poděkování „zahrádkářkám“ z Rohatce od Kopretiny Břeclav 20

FARNÍ OKÉNKO 20
- Hovory s Bohem pro děti – pokračování 20
- Zprávičky 20
- Citát z Bible 21
- Růženec – oblíbená modlitba Panny Marie 21
- Dušičky – památka všech zemřelých 21
- Advent – čas očekávání 21

OD NAŠICH PŘISPĚVATELŮ 21
- Sucho a voda (pokračování z minulého čísla) 21
- Čau čtenáři pátého čísla 22
- Ukliďme Rohatec 23
- 52. výročí bratrské pomoci 1968 24
- 750 let - pokračování - se nekoná 24

SPORT 25
- Od Tatier k Dunaju, šílenci běhajú… 25

POZVÁNKY 26

ÚVODNÍK

Naše rohatecké hody proběhly opět za dobré účasti v pěkném počasí a v barevném provedení. Ne každý má a měl to štěstí. Někde se hody úplně zrušily a jinde se výrazně redukovalo. Třeba taková jubilejní stotřicátá Velká pardubická se běžela bez diváků. Aspoň že se nemusela běžet bez koní. To by ne každý žokej zvládl. Jeden český muž dostal za krádež zubních past v době nouzového stavu dva roky vězení a člověk se ptá spolu s okřídlenou otázkou číšníků v restauraci, jestli je vše v pořádku.

Věřte nebo nevěřte, ale na jižní Moravě je na jednom hektaru dvakrát více housenek motýlů než v tropech. Vědci pod vedením Vojtěcha Novotného z Akademie věd svá data sbírali a vyhodnocovali celkem čtrnáct let. Zajímavé, že? A to není všechno. Jihomoravané zkoušejí mimo jiné i laserové plašiče na špačky. Milovníci vína a ornitologové samozřejmě vědí, že se nejedná o vajgly. Špačci se bojí světla a letí pryč. Celá věc se napájí solárními panely a vypadá to, že hotařům bude odzvoněno.

Vzpomínáte si na petice proti myšlence vybudování hodonínského přístavu pro obchodní lodě, respektive překladišti na řece Moravě, které měli budovat i Číňané? Tak už je to tu zase. Číňané zůstávají doma a místo lodí se věnují více netopýrům, ale Miloš Zeman opět přichází se svým kanálem, který již od samého začátku zapáchá. Vědci, hydrologové, ekologové a všichni lidé se selským rozumem jsou proti. Jen developer poukazuje, že sen prezidenta republiky je úžasný projekt. Možná i ten, kdo si nakoupil v předstihu pozemky okolo Hodonína, když měl k informacím přístup na ministerstvu zemědělství. Je to celé zajímavé a smutné zároveň.

Dvě třetiny dětí, které teď nastupují do školy, budou pracovat v budoucnu na pracovních pozicích, které ještě neexistují. Siuxové kvůli covidu a restrikcím spojených s ním vykopali válečnou sekyru, v Zimbabwe berou půdu bílým, aby ji vrátili černochům. Černoši v Americe shazují pomníky bílých a německý výrobce omáčky Knorr přejmenoval cikánskou omáčku na paprikovou na maďarský způsob. Slavná detektivka od Agathy Christie Deset malých černoušků se přejmenovává s vědomím jejího pravnuka na Bylo jich deset. Bylo nás pět už si chytře dříve zaregistroval Karel Poláček.

Začala u nás platit novela trestního zákona. Krádež do 10 tisíc je nově jen přestupek a ne trestný čin. Zločin bude promlčen za 30 let. To není moc dlouhá doba. Třicet devět tisíc let měla mumie medvěda jeskynního, kterou nedávno našli na Sibiři pastevci sobů. I po tolika letech měl medvěd zachované zuby a vnitřní orgány. Se psem se to má na rozdíl od tohoto medvěda jinak. Aspoň v severní Koreji. Jejich vůdce, pokračovatel a nositel komunistických pokrokových ideí svého otce a děda nařídil, aby místní restaurace kvůli nedostatku jídla začaly připravovat pouliční psy. Historie si to samozřejmě spolu se strávníky bude pamatovat a za chvíli po něm ani pes neštěkne. Ani Ovčáček.

Stresovaný a oslabený strom má uvolňovat látky, které lákají kůrovce. V naší zemi vloni napadl kůrovec až 30 milionů kubíků dřeva. Teorie náhodného přistání zase uvádí létání v rojnicích a to, že tento brouk sedá na každý strom. Ale jen ten strom, který je oslabený, se mu neubrání. Oslabení jsme nyní všichni. Tak dlouho jsme slýchávali, že jsme premianti v boji ne s kůrovcem, ale s kovidem, až o nás píše New York Times, že jsme druzí na celém světě. Ale v poměrném počtu nakažených čínským virem za týden. Jestli je z toho někdo stresovaný, má možnost využít nizozemské terapie pomocí „koe knuffelen“. Jedná se o mazlení s šestisetkilovou krávou, která vám pomůže za 45 eur za tři hodiny se uvolnit a odbourat stres. Nepíše se, jak jsou na tom volové, ale těm asi nikdo kvůli většímu výskytu neplatí.

Nezapomínejte, že i když se dočasně pozavírají památky, kina, divadla, muzea či galerie a vy budete doma, můžete sáhnout po našem zpravodaji a přečíst si nějaký článek. Prohlédnout si hodové fotky a nemusíte k tomu mít nasazenou roušku. Poslechnout příjemnou hudbu, vypít dobrý čaj a splynout s tím okamžikem. A to v plném a dobrém zdraví, jak jen je to možné.

Stanislav Zela, šéfredaktor

OBECNÍ ZPRÁVY

Podařilo se nám

Někdy se naskytne příležitost. I zasvěcenému připadá systém fungování našeho státu často jako chaos a byrokratická válka o každou korunu. Přišel malý zázrak a naskytla se možnost získat finanční prostředky, o které jsme žádali už před několika lety. Dnes vám můžeme oznámit, že po desítkách hodin a tříměsíčním boji, kdy se na radnici často svítilo i před půlnocí, jsme získali více než 7 milionů korun na přístavbu naší základní školy a její vybavení. Skvělé je to zejména v tom, že my už jsme před dvěma lety celou přístavbu realizovali, a tak tyto peníze můžeme použít na některou další naplánovanou investiční akci, ať už to bude generální oprava KD Kolonie, nějaký chodník, nebo kanalizace. Bez práce nejsou koláče.

Jara Adamec, starosta

Matrika

Narození 5

Úmrtí
Dagmar Darmovzalová, 76 let
František Homola, 80 let
Ludmila Brantalová, 76 let
Eva Trávníčková, 79 let
Františka Hrabovská, 90 let
Rostislav Sloboda, 85 let
Zdeňka Majerová, 77 let

Svatby v matričním obvodu Rohatec

Sudoměřice
Tomáš Hoff & Veronika Macháčková

Rohatec
Matěj Grombiřík & Denisa Charvátová
Michal Tomeček & Jana Školnikovičová
Roman Junec & Veronika Domanská
David Hálka & Petra Dobešová
Otakar Bačkora & Denisa Kotásková
Marek Vích & Olga Uhlíková

Kalendárium

5. 12. - Košt mladých vín – KD Rohatec
10. 12. - Vánoční koledování před ZŠ
13. 12. - Vánoční koncert v kostele

Historická rarita našeho zastupitelstva

Soboňky poprvé hostily zasedání zastupitelstva obce. Historicky první veřejné zasedání obecních zastupitelů se v podvečer uskutečnilo pod širým nebem, což je u nás také raritou. Navíc to bylo poprvé v dějinách obce v místní části Soboňky. Společně jsme tímto gestem oslavili šedesát let, co Soboňky patří k Rohatci. Jejich největší část byla k obci připojena roku 1960. Kromě party stanu a lavic na sezení byly příchozím k dispozici také repelenty či čepovaná kofola a pivo. Početná účast místních dokonce přesáhla kapacitu stanu, kam zavítali nejen dospělí, ale i děti. Příchozí ale občas obtěžovaly svojí přítomností vosy. Na jednání se probírala především blízká témata, jako je oprava silnice u bývalé Maryše nebo plánovaný podchod pro cyklisty a pěší pod silnicí I/55. Po jednání zastupitelstva probíhala neformální diskuze v dobré náladě o všem možném i nemožném až do velmi pozdních nočních hodin.

Jara Adamec, starosta

Střípky z letošních hodů

Naše letošní hody byly dosti specifické. Dlouho se vlastně nevědělo, jestli budou. Rada obce však již počátkem prázdnin jasně řekla, že pokud nám to neznemožní oficiální nařízení z vyšších orgánů, tak my je nezrušíme, i když okolo nás v okrese je rušili. Přeci jenom má Rohatec výročí a bylo by to dost smutné. Letos jsme také pozvali přespolní hosty, a tak jsme mohli u radnice přivítat primátorku Skalice, naši paní senátorku, starostku z Petrova, starostu ze Sudoměřic, a jejich partnery. Přijel také starosta z Josefova, který nám zapůjčil ty krásné „lidové dezinfekční snowboard prkna".

Počasí nám tentokrát přálo. A co si starší a súdná stolica po dědině pak klebetila a hodnotila?

- no že lidí došlo jaksi moc na to jaká je tu nákaza
- stárek že všecko hónil na poslední chvílu, šak tú řeč ani přečíst nemohl, ale při verbuňku skákal vysoko převelice
- zpívání stárky před jejím nebylo vůbec čut, tíško, moc tíško zpívala
- tanec by sa měli nekeří naučit dřív než sa naučijú pit, nebo je to tým, že když sa děvčici do očí podívá, tak sa mu nohy samy plancú, šak nekeří vypadajú jak roboti
- stárka si zvolili na podruhéj, a ten stárku hledal jak jehlu v kupce sena, přísní rodiče a prarodiče mu žádnú nechtěli poščat, až napotřetí uspěl
- všeci vijú, že hody sú na konci srpna, no každý rok tři týdně před hodama řešijú v čem půjdú a kdo jich obleče a zapantlí
- hodky byly v pátek, no co to je za termín, ale beztak tam chodí pořád stejných padesát lidí, aj když nám stárek vítal Stříbrňanku
- děcka idú před průvodem pěkně za ruky jak mateřská školka, ale každá jejich mamina sa tam plance, pěknú fotku nejde udělat
- jakto, že už zasej hrála rohatecká dechovka, šak hráli lóni, no asi to bylo k temu výročí, že hráli ti naši Rohatčané
- chasa pod zeleným zas málo tancovala, rozprchla sa k výčepom jak dycky, ani s rodičama pořadně netancovali, aj když tam měli tanečníků za posledních padesát roků
- lidí došlo v krojách letos jaksi moc, strašně moc, no kdoví od keho to měli poščané
- a proč vyhlásili tak pozdě sólo pro tych bývalých stárků, šak tam na to dvě hodiny čekali
- jaktože na nekeré stárky sa zapomnělo, proč to na radnici nikdo nehlásil
- ten stárek si téj stárky jaksi málo všímal, šak si ju vybral, tož by si jí měl hledět

Myslím, že to je jen zrnko v písku, o čem se v Rohatci lidé po hodech bavili, však to znáte, je to u nás skoro národní sport stále hledat nějaké chyby a pomluvy šířit dál, až to podstatné zanikne. Rozhodli jsme se pro příští roky přichystat pro chasu a průvod manuál (vycházející z historických zvyklostí hodů u nás v dědině), podle kterého se budou další hody, termíny, odpovědnost, sóla, průvod, vystoupení mužáků a vše okolo řídit tak, aby to bylo všechno v ažuru. Za radnici mohu poděkovat všem, kteří při hodech pomáhají a snaží se, abychom vše zvládli v pohodě. Veškeré zázemí pro zábavu pod zeleným chystají naši chlapi z pracovní čety, i když je to v čase, kdy od nás všichni očekávají vypucovanou dědinu, vše bez plevele, umetené, uhrabané, vyčištěné. Naštěstí letošní brigádníci s našimi holkami byli opravdu šikovní a když bylo nejhůř, i celá radnice šla čistit záhonky. Chtěl bych poděkovat všem bývalým stárkům a stárkám, kteří se přihlásili na naše výzvy a přišli mezi nás, zavzpomínali, a také měli smysl pro humor a šli v průvodu s mávátky, kde byl napsán jejich rok stárkování. Díky jejich snaze můžeme konečně po mnoha letech dát dohromady kompletní seznam, kdo byl kdy stárek a stárka, v kronice totiž nic takového není. Letos, v roce výročí, to tam bude navždy uloženo.

Jara Adamec, starosta

Výhrůžky seniorům

Vážení čtenáři, z hlediska autenticity a naléhavosti v některém konkrétním případě může dojít k tomu, že se otisknou slova a věty mimo spisovný slovník naší krásné mateřštiny. Někdy opravdu není prostor zakrývat oči a dívat se stranou. A zvláště pak tehdy, když vulgárními výhrůžkami někdo začne útočit na tu skupinu obyvatel, která se umí nejméně bránit, a to jsou senioři. Přinášíme doslovný přepis několika takových rohateckých emailových monologů určených našim seniorům od jednoho spoluobčana. Tímto zveřejněním vyzýváme onoho anonyma k zamyšlení a omluvě, která je v tomto případě na místě, pokud vůbec má slušné vychování.

Dáváme tímto možnost anonymu se dobrovolně přihlásit předtím, než jej vypátrá Policie ČR pomocí poskytovatele emailové služby. Jako alternativní trest by jistě byla vhodná série přednášek prozatím dotyčného neznámého v Klubu důchodců o mezigenerační komunikaci, ideálně za přítomnosti i jeho rodičů a prarodičů. Tělesné tresty se totiž už moc nepoužívají, ale stále se vzpomíná na jejich bleskurychlou účinnost.

Od: hledamedomek@email.cz
Předmět:
Datum: 25. 9. 2020 11:30:23
Už je kvůli vám dementním zasraným důchodcům pozitivní ve škole doprdele pakáž zasrana,vám vůbec nedochází důsledky? parchanti staří seďte na prdeli doma a doprdele nikam nelezte debilové!!!!!to je k posrání !!!!!

Od: hledamedomek@email.cz
Předmět: Ušlý zisk
Datum: 25. 9. 2020 20:04:26
Už začněte vybírat peníze budu nárokovat ušlý zisk jelikož musím na ošetřovné s dítětem, parchanti !!!!!

Od: hledamedomek@email.cz
Předmět:
Datum: 25. 9. 2020 12:56:28
Kurvy duchodcovský už je zavřena škola vy hovada,no hlavně že jste byli na výletě idioti zasraní to snad není pravda do hajzlu

---

Výše zmíněné emailové ataky na lidi, kteří si to nezaslouží, jsou opravdu daleko za hranou slušnosti a blíží se protizákonnému vyhrožování a urážce na cti. Každý rozumný člověk by si měl nejprve zjistit pravdivé skutečnosti, než se s někým pustí do takového sporu. I když tento způsob komunikace opravdu nemůže vést k žádnému „řešení". Mimochodem dle našich informací první nakažení lidé v Rohatci nebyli z řad seniorů, ale z řad dvacátníků a třicátníků. Tedy přesně těch, kteří dnes tak často dávají na odiv své

„hrdinství“ nedodržováním pravidel a základních hygienických nařízení ministerstva zdravotnictví. Potkáváte je denně v prodejně potravin bez roušek, vidíte je nedezinfikovat si ruce a na sociálních sítích denně nadávat, proč se zase musí něco dodržovat, však ono to přejde samo. Daný anonym by se měl tedy chytit za nos, protože COVID do Rohatce nepřivezli senioři, protože si jej z Rohatce už odváželi s sebou, aniž by o tom věděli. Každý by měl myslet na to, jak zodpovědně by se choval, kdyby jeho rodiče kvůli něčí nezodpovědnosti leželi na JIP a bojovali o svůj život. A chytré řeči, že na něco stejně umřou? No, ale taky možná až za dvacet let, kdy vám mezitím budou chodit pro děti do školky, do družiny a hlídat je, když budete potřebovat čas sami pro sebe. Možná jsou to taky ti prarodiče, kteří vám odkázali, či odkážou vše, co v životě vybudovali, a starali se o vás odmalička. Mimochodem pravděpodobně budou vaše vnoučata také vychovávat, protože ten, kdo napsal ony výhružky, své děti opravdu vychovávat k dobrému a slušnosti nemůže a neumí.

Redakční rada zpravodaje

Šmejdi stále útočí !!!

Navzdory vyhláškám zakazujícím podomní prodej míří šmejdi s nevýhodnými smlouvami nebo i s fiktivními přeplatky energií do obcí stále. S nabídkami atraktivních cen za elektřinu nebo plyn zazvoní podezřelí prodejci u dveří a vnucují hlavně seniorům, kteří jsou i v tomto případě nejohroženější skupinou, nevýhodné smlouvy. Přímou zkušenost s těmito šmejdy máme i v naší obci. Tito takzvaní prodejci většinou tvrdí, že jsou pracovníci některé energetické společnosti, nejčastěji E.ONu. Podle mluvčího energetické společnosti Romana Šperňáka jejich zaměstnanci chodí vždy jen na předem domluvené schůzky. Taktéž pokud se provádějí odečty energií, jsou vždy nahlášeny předem obci. Termíny odečtů uvádí naše obec na svých webových stránkách, v rozhlase a v kabelové televizi. Při provádění odečtů v mnoha případech není ani nutno vstupovat do domu. Několikrát jsme také v rohateckém zpravodaji na tyto „šmejdy“ upozorňovali a doporučovali lidem, jak se mají chovat, když je někdo takový kontaktuje. Zdůrazňovali jsme, že nejdůležitější je, aby nic nepodepisovali a vždy se poradili s mladšími rodinnými příslušníky, popřípadě s námi na obecním úřadě, a to dřív, než se k něčemu zavážou. I přesto jsme v nedávné době řešili nejméně tři takového případy, a to pouze těch, kteří se nestyděli přiznat, že těmto šmejdům naletěli a podepsali nevýhodné smlouvy. Pokud nás občané upozorní včas, snažíme se neprodleně informovat v rozhlase na přítomnost šmejdů v obci. Již po několikáté (citace z článku v Hodonínském deníku ze dne 12. 10. 2020) poslanci nepodpořili novelu energetického zákona, jejíž navrhovatelé si kladli ochranu spotřebitelů za cíl. Podle bývalého člena rady Energetického regulačního úřadu Rostislava Krejcara problém šmejdů úzce souvisí se zprostředkovateli v energetice, na které míří čím dál více stížností. Připravovaná změna přitom právě zprostředkovatele omezí přísnými pravidly. Doufejme, že se naši poslanci zamyslí nad touto skutečností a přijmou zákony, které ochrání především seniory.

Anna Homolová, místostarostka

Oslavy 750. výročí obce

Letošní rok příliš nepřeje našim oslavám výročí založení obce. Už na jaře se musela rušit oblastní výstava vín, jedinečný fun závod s nafukovacími překážkami byl přesunut na květen 2021 (a to se teprve uvidí), zrušen byl květinový bál, výstavy, sraz rodáků, divadelní představení a spousta dalších menších akcí, které byly připraveny pro vás, abychom mohli společně vzpomenout narozenin obce, setkávat se a mít z toho radost. Situace v srpnu byla trochu lepší, a tak se nám možná jako jedné z mála obcí povedlo mít předhodovou zábavu u cimbálu (skvělý zážitek v opravené slovácké Hospodě u Pagáča) i tradiční Bartolomějské hody spojené se setkáním všech bývalých stárků a stárek (tomuto tématu se ještě budeme do budoucna věnovat). Proběhla také hodková zábava, i když na ní je účast už několik let velmi slabá a to přesto, že hráli Skaličané. Její páteční termín budeme do budoucna propagovat, protože poslední sobota prázdnin může být u nás, ale i v blízkém okolí dnem jiných akcí s větší účastí.

Vrcholem letošního léta a také nejnáročnější akcí v rámci oslav obce byl koncert na konci prázdnin. Jeho přípravy zabraly více než rok s množstvím starostí, nervů a komplikací s neustále se měnícími podmínkami v rámci Covid. Prodej přes internet zafungoval (není možné, aby si tolik lidí chodilo a volalo na radnici, toto nebyl ples), plakáty visely, rozhlasem jsme hlásili a měli jsme i pozvánku několikrát denně na Rádiu Jih. I když jsme museli mít omezenou kapacitu koncertu, a bohužel i areál rozdělený do dvou polovin, zájem byl opravdu velký. Můžeme si skromně říci, že se jednalo dle dostupných informací o největší organizovanou veřejnou akci v historii obce s účastí dvou tisíc diváků. Byl zajištěn bohatý program, tradiční i netradiční nafukovací atrakce, stánek a soutěže pro děti i dospělé a tři účinkující pro různé věkové skupiny. Počasí nás také trápilo do poslední chvíle, naštěstí bouřka přišla až po hlavním programu večera, a lidé se stejně tak dobře bavili, že už jim bylo jedno, že prší. Jak bojanovická kapela Šroti, tak velký šoumen Pavel Callta se svou skupinou, který pro nás udělal i autogramiádu, tak i hlavní hvězda skupina No Name v čele s neuvěřitelným Igorem Timkem vyvolali mnoho úsměvů na tvářích, vykřičených hlasivek a neopakovatelný hudební zážitek, hodný významnosti našeho výročí. Troufnu si říci, že neznáme nikoho, kdo by se na této akci nakazil, dodržovali jsme pravidla. Vstup do areálu byl pouze moderními dezinfekčními bránami, díky rohatecké firmě M.I.C. Poděkování patří našim hlavním sponzorům firmě PLUS a VHS, rohatecké CANDY a panáčkovi PEDRO, pivo dodal MAZÁK, občerstvení MASPRO, podpořila nás také firma FORLIT z Rohatce Kolonie, firma KLIMABOTT a celým programem nás prováděli dva skvělí moderátoři z RADIA JIH. Všem našim partnerům patří obrovský dík! Velké poděkování patří zejména však zaměstnancům obce z pracovní čety, kteří kromě toho, že se starají o venkovní údržbu celé obce, chystání hodů a mnoho dalšího, dokázali připravit celý areál pro tuto obrovskou akci, a také jej během jednoho dne uklidit, aby se mohl trávník vzpamatovat. Díky! Díky! Příští rok budou slavit u sousedů, náš trávník přežil, v budoucnu pro Rohatec opět něco připravíme…

Jara Adamec, starosta

Kecy, plky, frky

KEC - FRK - PLK (a lidová tvořivost)	R e a l i t a (smutná i veselá)
Naši knihovnici starosta vyštval.	Jistě jste si od počátku roku všimli, že paní knihovnice tam ze zdravotních důvodů letos v podstatě vůbec nebyla, v létě sama podala výpověď a našla si jiné uplatnění. Přejme jí hlavně pevné zdraví!Bohužel situace s COVIDEM velmi omezuje aktivity knihovny, ale stále půjčujeme. Kniha může být dobrý společník v těchto časech.
CRR CRR… na Revoluční neteče voda.. Za tři minuty.. CRR.. CRRR..… Už teče ….	Radnice toho umí hodně, ovšem pouštět vodu, plyn ani elektřinu neumí. Je dobré sledovat hlášení obecního rozhlasu, je také uloženo na webu, pro ty kdo nestíhají, stejně tak jsou na webu i úřední desce venku hlášené odstávky čehokoliv. Pokud se však děje něco neobvyklého, rovnou volejte na linku pro poruchy: vodovody a kanalizace linka poruch 800 800 825 poruchová linka elektřina 800 225 577 poruchy plynu 1239
Naše omladina se nudí (12 - 18 let).	Bohužel toto je smutná skutečnost, kterou můžete každé odpoledne a večer vidět v blízkosti základní školy a hřiště. Jak ta nuda vypadá je pak vidět zejména ráno, kdy jsou všude plechovky, obaly od brambůrek, nedopalky cigaret, flašky od alkoholu.. Ano, rohatecké děti mají dost peněz na to, aby se nudily, zkoušely marihuanu a metr vzdálený koš na odpadky jim nic neříká... řvoucí repráky na celý park, toto byste jim milí rodiče a prarodiče doma tolerovali? Proč jim to tolerujete venku? Hodně to vypovídá o vaší výchově. A rozhodně neplatí, to by ten náš a ta naše nikdy neudělali. Stačí se tam jít podívat a budete se divit, čí to jsou děti. To jen rodiče ztratili zájem a mají růžové brýle. Možná budete jednou překvapeni, až vám je přiveze Policie ČR a přijde sociálka ....
Na sběrném dvoře máme závoru, aby se tam nepředřeli.	Závoru jsme na sběrný dvůr pořídili, jelikož lidé nedodržují, kam který vytříděný odpad mají dát, někteří se tváří, že jdou vyhodit krabici s papírem, ale vevnitř mají vše možné, co doma uklidili. Do plastu házejí vše, co doma najdou. A karton a papír není jedno a to samé. Naše obsluha sběrného dvora má závoru k tomu, aby regulovala počet aut vevnitř, mohla lidem pomoci s vykládkou a pomohla určit co kam patří.
Starosta je pozitivní a přes kamarády nakazil několik celých rodin.	Starosta měl test negativní, stejně tak i místostarostka měla negativní test, takže opět lidová tvořivost, ať už ze hřbitova nebo z obchodňáku :) stačí se zeptat, než něco pošlu dál... Radnice byla v ochranné karanténě, protože někteří měli pozitivní výsledky, ale nepodařilo se nám zjistit, kdo je nakazil.

Historie

Soboňky, sídelní část obce

Soboňky, část obce Rohatec, je sídelní útvar na jižním cípu rozsáhlého lesního území táhnoucího se od města Hodonína po Bzenec, nazvaném Dúbrava. V minulosti Soboňky patřívaly do správy města Vracov na jeho katastrálním území. K naší obci byla tato část připojena 12. června 1960. Do tohoto dne patřily jako oddělená osada vzdálená od města Vracov. V letošním roce je to 60 let, co Soboňky prožívají společnou historii s Rohatcem.

Jako osada Vracova vznikly v rámci velkého zalesňovacího plánu začátkem 19. století, který na Dúbravě vytvářel bzenecký velkostatek. Umožnil také odlesnění menších ploch, pokud se hodily pro zemědělské využití. V části nazvané Soboňky (v historických mapách označeno Sabonka) došlo k vykácení ploch dosud zarostlých olšovým a jiným méně hodnotným dřívím. Bzenecká vrchnost si v této době uvědomovala potřebu mlýnů, neboť se uchylovala s mletím obilí jen na sousední osady. Tyto však, například v Kelčanech nebo Žádovicích, trpěly v době sucha nedostatkem vody. Uchylovaly se také s melivem do vodních mlýnů v Rohatci nebo ve Veselí a Ostrohu. Význam nabýval Rúdník, kde byl dvůr a vodní mlýn. Odlesnění u Soboněk souviselo s plánem bzenecké vrchnosti zřídit zde mlýn a pálenici. Protékal tudy potok od Ratíškovic – Rúdníka, který posloužil k pohonu vodního kola. Vodní síla byla poměrně velká, mohl tak vzniknout mlýn o dvou složeních na mouku i jemnou kaši. Potok byl v 19. století nazýván různými názvy. Mimo pojmenování Rúdnický potok, Soboňská voda nebo Červené blato i Ratiborský potok. Dnes je jeho název na katastralní mapě označen Ratiškovicský potok. Od Rúdníku protéká k Soboňkám údolím nazývaným Račí údolí. Voda zde bývala průzračně čistá a žilo zde ještě koncem roku 1954 množství raků. Vymizeli, když byl konec tohoto údolí přehrazen a vznikly tak rybníčky s kapří násadou Výzkumného ústavu rybářského v Brně. Po roce 1989 se staly soukromými. Ke zřízení mlýna došlo v roce 1837, kdy bzenecké panství uzavírá smlouvu o prodeji mlýna Josefu Hanákovi z Rohatce. Později pak v roce 1838 dochází ke smlouvě s Mosesem Lëwem, který zde zřídil palírnu. Současně vznikla na Soboňkách i panská myslivna, která se stala správním střediskem pro lesy ležící v jižní části vracovského katastru. Soboňkami vedla také významná obchodní cesta od Hodonína a Rohatce severovýchodním směrem k Bzenci. U této cesty zřídila někdy začátkem 19. století bzenecká vrchnost zájezdní hostinec a hospodářský dvůr. Přesný rok zřízení není znám, ale na

historické mapě z roku 1783 není dům zakreslen, je však již na mapě pozdější v roce 1836. Z toho lze usuzovat, že to byl první dům na Soboňkách, evidovaný pod číslem 420. Byl to nájemní dům a jako objekt pravděpodobně rozsáhlejší. V roce 1890 se uvádí, že zde hospodařil soboňský hostinský Jan Hůlka, který měl 13 krav. V této době zde bydlelo i 61 lidí pracujících v rohateckém cukrovaru. Budování domu rovněž souviselo se stavbou severní dráhy nazvané Severní dráha císaře Ferdinanda (současná železniční trať ČD Břeclav – Přerov). Bydleli v něm pravděpodobně také italští dělníci, kteří dráhu budovali. Zprovozněna byla v roce 1841 jako jednokolejná. Vezmeme-li v úvahu vybudování prvního domu č. 420 v roce 1830, pak je existence osady Soboňky 190 let.

V roce 1850 jsou evidována na Soboňkách čísla 420 – 425.

- č. 420 nájemní dům – zájezdní hostinec bzeneckého velkostatku
- č. 421 panská myslivna
- č. 422 mlýn s náhonem vodním kolem, palírna
- č. 423 drážní, strážní domek
- č. 424 drážní, strážní domek
- č. 425 drážní, strážní domek

Hostinec na č. 420 rovněž využívali v létě vracovští rolníci, kteří měli kolem řeky Moravy louky a v letních měsících odtud sváželi seno. V blízkosti býval také přejezd železniční trati a pak cesta lesem do Vracova. Mlynáři na mlýně popisné číslo 422 po Josefu Hanákovi byli syn František Hanák a pak Josef Hanák, syn Františka Hanáka z Rohatce. V roce 1880 se uvádí jako mlynář i Josef Salinger, provozovatel palírny. V roce 1903 byl mlynářem František Doubal, mlýn přebudoval na parní pohon s malou kotelnou. Někdy začátkem roku 1920 budova mlýna s kotelnou vyhořela, zůstala jen část a přilehlá budova palírny.

V tomto stavu ji koupil včetně pozemků pan Kopečný, avšak provoz mlýna již nebyl nikdy obnoven. Budova byla nadále využita jako hostinec včetně sklepení palírny. Ostatní prostory sloužily jako byty. Po roce 1960 v tomto domě bydlela rodina Dobešova. Dům č. 420 po vzniku československé republiky pak připadl lesní správě. V roce 1960 byl objekt postupně rušen a v současnosti je zde několik rodinných domů. Místo je nazváno Hájenky. Drážní, strážní domky jsou na historické mapě z roku 1836 označeny B.W.H. Bahn Wart Haus. Odtud také česky drážní strážní dům. Dům č. 425 byl původně obytný, pak připadl dráze a bydleli v něm zaměstnanci, kteří obsluhovali zařízení dráhy – strážní domky č. 423 a 424. V blízkosti sousedily s přejezdem, závorami a návěstidlem uprostřed tratě mezi Rohatcem a tehdejšími Lideřovicemi (v současnosti Strážnice Přívoz). Všechny tyto domky i přejezdy byly již dříve zrušeny. Poslední č. 424 měl již v katastru Rohatce číslo popisné 735. Označoval se také názvem Na Jámě a obsluhovalo se odsud návěstidlo uprostřed traťového úseku mezi Rohatcem a Strážnicí Přívoz. Zrušen byl po elektrifikaci železniční trati.

V dostupných historických pramenech jsou Soboňky uváděny jako samostatná osada Vracova až do roku 1960. Vzdálená však byla od Vracova přímým směrem 5 km, začleněná v minulosti do bzeneckého panství. Osada však sousedila s panstvím strážnickým – katastrem Rohatec. Hranicí byl potok protékající od Ratíškovic, Rúdníka, do řeky Moravy u Soboněk. Od konce 19. století zůstaly Soboňky v katastru Vracova. Sobonští občané měli vždy spád k Rohatci. Děti chodily do školy v Rohatci Kolonii, správní záležitosti se musely vyřizovat ve Vracově. Cestování dopravou přes Rohatec a Bzenec bylo komplikované. Proto byly Soboňky 12. června 1960 přičleněny do katastru Rohatec. Po roce 1935 začala na Soboňkách podnikat firma Baťa. Otevřel se zde důl lignitového uhlí. Povrchové zařízení a bytové jednotky nazývané Baťovky se stavěly na katastru rohateckém, důlní šachty však zasahovaly do katastru vracovského. Těžba byla brzy zastavena pro pronikání podzemní vody od blízké řeky Moravy. V hospodářských budovách byla zřízena řezárna mramoru a po roce 1945 strojírenská výroba. Nejprve výroba ventilátorů, po roce 1960 výroba armatur.

Mezi léty 1920 až 1935 přibylo na Soboňkách jen několik domů. Největší rozvoj Soboněk nastal po roce 1960 po spojení s Rohatcem a pak po roce 1989 zástavbou rodinných domků v úseku k železniční trati, poté v části dnes nazvané Zátiší a Hájenky. Přistavěno bylo rovněž několik rodinných domků a chat kolem rybníků. Chatová oblast včetně rybníků však stále zůstává v katastru Vracova.

Zdeněk Bíza

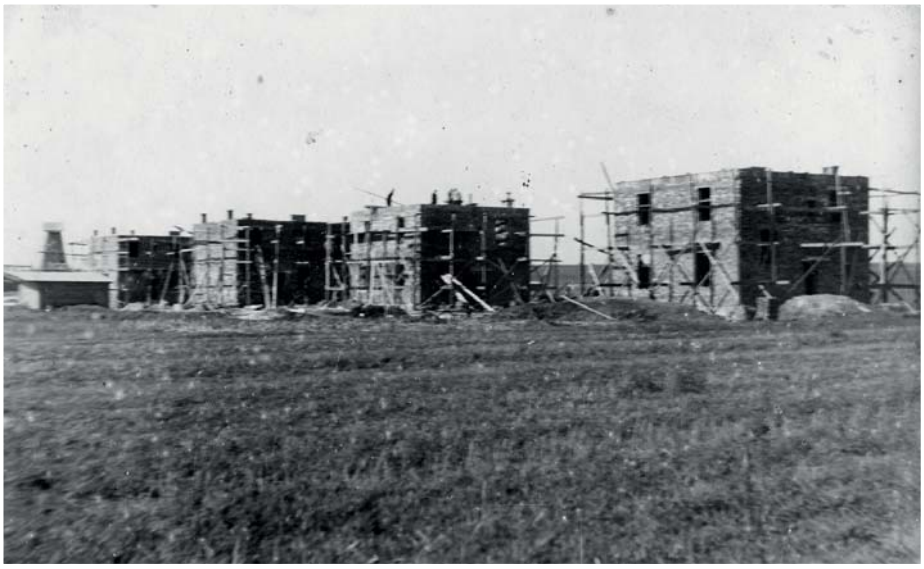

750 let od založení Rohatce

Radim Gerhard

Uteklo to rychle zdá se,
jubileum je tu zase,
ves Rohatec jak račte znát,
slaví letos sedmsetpadesát.

Jak račte jistě věděti,
byla zbudována ve 13. století,
kdy se o ní prve píše,
za vlády pana Tvrdiše.

V tom roce dvanáctsetsedmdesát,
začala se historie obce psát,
tenkrát též tvrz tu stála,
a vesnice pomalu se rozrůstala.

Pak Benešovi II. z Kravaře předána,
a pod strážnickým panstvím zapsána,
za Rohatcem poté Hatě postaveny byly,
jako přechod přes Moravu sloužily.

Také válkami byla ves zasažena,
a mnohokrát též i pustošena,
po dalších letech nový rozvoj počíná,
za vlády synů Jana z Žerotína.

Poté pak bouřlivá léta nastala,
ta ves Rohatec poznamenala,
nejprve 30-ti letou válkou poničena,
a deset let nato morem zasažena.

Též časté požáry tu byly
a mnoho škody zde způsobily,
ale i záplavy a povodně,
napáchaly zde škod hodně.

V polovině 18. století
zřízena byla tu škola pro děti,
budování pokračovalo dál,
a průmysl v Rohatci rozkvétal.

Železnice zde byla postavena,
a doprava vlakem pak zahájena,
poté cukrovar tu tenkrát stál,
za ním několik budov opodál.

Pak hasičský sbor byl založen,
nová škola i kostel postaven,
roky plynuly dál, s nimi i rozvoj,
v obci vznikl Fotbalový klub Slavoj.

Též čokoládovna Maryša tu byla,
a naši ves v Česku proslavila,
pro děti zachováno bylo sportoviště,
na Kolonce, v dědině nové přístaviště.

Za zmínku též stojí kroj naší vesnice,
hodová zábava a místní tradice,
i v 21. století mění svůj vzhled,
a mílovými kroky míří dál vpřed.

Tolik se toho za tu dobu tady stalo,
a není toho věru vůbec tak málo,
ať další léta dál v plné síle,
cestou dál kráčí k dosažení cíle.

Školství

Prvňáčci ve škole měli svoji krátkou premiéru

KULTURA

Deset otázek pro deset osobností ze světa fotografie

Dnes vám s radostí představím známého fotografa **Vasila Stanka**. Vystudoval bratislavskou Střední umělecko-průmyslovou školu a Katedru umělecké fotografie na pražské FAMU v roce 1986. Od této doby pracuje ve svobodném povolání. V roce 1998 získal cenu Hasselblad. Patří ke slavné tzv. Slovenské nové vlně. Jeho legendární figurální tvorba zaujala fotografickou veřejnost i mimo hranice naší země. V knize Vasil Stanko z roku 2002 se píše, že jeho fotografie jsou vážné a představují projekci autorových snů, představ a názorů. Anna Fárová o něm řekla: „Světelná kvalita a kompoziční harmonie v nás vyvolávají estetický zážitek a obsahová zpráva v nás vyvolává zmatek“. Pro mě osobně jsou jeho fotografie originálním rukopisem, který je nezaměnitelným na naší fotografické scéně. Aktuálně má Vasil výstavu v pražské Leica Gallery s názvem Rodinný portrét.

1. Vasile, co je to krása?

Je když ve vás všechno sedne dle představ.

2. To nejdůležitější v našem životě Tvýma očima a srdcem?

Mít štěstí a pak už to s moudrou hlavou jede samo, bez pokory to ale nefunguje. Je v našem krátkém bytí fakt, že ve skutečnosti bojujeme sami se sebou jen proto, abychom si nemuseli sobě lhát.

3. Je důležité mít vzdělání?

Ano, když to potřebujeme ve společnosti plné rozmanitých lidí.

4. Jaká oblast výtvarného umění Tě nejvíce životem provází?

Fotografie.

5. Cestuješ stále rád?

Záleží na tom, kam ta cesta směřuje a koho mám vedle sebe.

6. Co si myslíš o tzv. focení do šuplíku?

Je to ok, ale je nutné se k tomu vracet. Mohlo by to být zdrojem inspirací.

7. Která fotografie nebo fotograf Tě na počátku nejvíce inspirovaly?

Ralf Gibson, Edward Weston, Duan Michals, František Drtikol.

8. Co Ty a sociální sítě?

Je to nejspíš otrava se tím zabývat.

9. Mají to dnes mladí fotografové těžší, než si to měl Ty? Nebo je to mýtus?

Mají to těžší, protože plavou v moři nebo v oceánu vizuálních projevů všech, co jsou schopni jakoukoliv informaci pouštět do éteru.

10. Je pro Tebe pocit štěstí něco ohraničeného a vzdáleného nebo je to stav, kterého lze dosáhnout?

Je to určitě zpětná reakce na vlastní tvorbu.

Děkuji Ti za všechny odpovědi.

Stanislav Zela

Subjektivní kulturní okénko šéfredaktora

Zaujal mě filmový dokument Atomové srdce Františka Janoucha. Pestrost tohoto muže, jeho přátelství s Becketem či Sacharovem, založení nadace Charty 77, kariéra jaderného fyzika ukazují sílu člověčenství a opravdovosti jednoho lidského života.

Adolf Hitler měl ve svém Vlčím doupěti uprostřed lesa v bunkru nad polním lehátkem na stěně poličku. Tam byly dvě knihy. Voják, který je se zvědavostí otevřel, zjistil, že obě jsou o žaludečních problémech. Žádné umění ani strategie války. Možná kdyby tam měl Saturnina nebo Malého prince (obě díla vznikla v době jeho přebývání v bunkru), nebyl by jeho život ke konci tak žlučovitý.

Ve Valdštejnské jízdárně probíhala před zavřením skvělá výstava Mikuláše Medka Nahý v trní. Pro mě jednoznačně výstava roku. Tolik obrazů mého oblíbeného malíře jsem pohromadě nikdy předtím neviděl. Medek sám taky ne. Vznikala totiž v průběhu několika desetiletí. Kdo se může stejně jako jeho výstava pyšnit tím, že k doplnění autorových obrazů je použit originál od Salvátora Dalího. Taky Toyen, Teige či Boudník. Její pokračování je v Klášteře sv. Anežky České, kde jsou jeho sakrální obrazy. Na dalším třetím místě, ve Veletržním paláci, je jeho monumentální realizace pro tehdejší Československé aerolinie. Malíř sám je vnukem slavného Antonína Slavíčka, synem generála a spisovatele Rudolfa Medka a bratrem Ivana Medka, známého z vysílání Hlasu Ameriky a taky jako kancléře prezidenta Václava Havla.

To stejné s uzavřením postihlo i výstavu Rembrandta v paláci Kinských, která již byla posunuta. Rembrandt – portrét člověka. Ti co měli to štěstí a ještě ji stihli, budou mít na co vzpomínat. Plátna ze sbírek Národní galerie ve spolupráci s muzeem v Kolíně nad Rýnem a výpůjček ze světa byla doplněna obrazy jeho vrstevníků a žáků. Hlavní kus celé výstavy byl obraz Učence ve studovně z roku 1634. V poslední místnosti na konci výstavy si mohli návštěvníci vyzkoušet ateliér s kostýmy a dekoracemi.

Navštívil jsem představení Vražda krále Gonzaga v divadle Dejvická. Aktuálnost děje několik let staré hry, kdy její druhá polovina pojednává o otrávení ruského občana Litviněnka v Londýně před léty, vyzněla mrazivě aktuálně s pobytem Alexeje Navalného v berlínské nemocnici po otravě novičokem. Je to jejich nejúspěšnější hra poslední doby.

John Lennon by už měl 80 let, kdyby se jich dožil. Idol nejen své doby byl v hledáčku kromě svých příznivců taky u amerických tajných služeb kvůli mírovým aktivitám. Na svém pozemku svého času hostil Šrílu Prabhupádu, zakladatele hnutí Hare Krišna. Jeho sólová tvorba po rozpadu Beatles třeba i na příkladu písně Imagine ukázala, že tento muzikant, zpěvák, malíř, spisovatel a herec měl stále co nabídnout. Double fantasy.

Na nočním stolku se usadily knihy o básníku Ivanu Martinu Jirousovi, Rodin od Rainera Maria Rilkeho či Města a ostrovy od Josefa Kroutvora. Pro jeden psaný originální rukopis potřebovali mniši z kláštera Mount Saint Michael stohlavé stádo ovcí, ze kterých vyčinili kůži. To my už dnes nemusíme.

Stanislav Zela

SPOLKY

Čas naděje

Dělali jsme si naděje a chtěli jsme věřit tomu, že se koranavirová situace zlepší a my budeme moci žít jako dřív. Na poslední chvíli se nám podařilo uskutečnit začátkem září Pátek v klubu, který se od března nemohl konat. Sešlo se nás 73 a rádi jsme poblahopřáli našim členkách a členům, kteří během 1. - 3. čtvrtletí 2020 oslavili svá polokulatá či kulatá životní jubilea. Mezi jubilanty patřila i nejstarší členka KD paní Jarmila Húsková, která se 29. května dožila 95 let. Je jeho členkou od začátku, aktivně se do všeho zapojovala a až do vysokého věku vystupovala s naší Lúčnicí. Další vzácnou jubilantkou je paní Anna Kubátová, která dne 24. února oslavila své 90. narozeniny. Je taktéž členkou klubu od jeho založení. Obě naše nejstarší jubilantky se omluvily z důvodů, které jistě všichni chápeme. Nechybělo pak ani taneční sólo pro oslavence a také přípitek i chutné občerstvení. Předsedkyně klubu paní Anna Davidová nás informovala o akcích, které připravujeme. To jsme ještě netušili, že se situace vyvine až tak nepříznivě. Stihli jsme jen (letos zatím první a asi i poslední) zájezd do Bošovic. Je to dědinka pěkně upravená a mají tam v Evropě jedinečné papouščí ZOO. Krásná výsadba zeleně a mezi ní spousta maličkých, středních i velkých papoušků. Odborný výklad nám poskytla paní majitelka. Měli tam i pěknou malou cukrárnu a prodej suvenýrů. To všechno účastníci zájezdu velmi ocenili. Po pohodové prohlídce a odpočinku jsme pokračovali do města Slavkova. Tam jsme se rozešli a měli možnost jít na oběd. Ve 14.00 hodin nás čekal Slavkovský zámek. Jeho velkolepost nás překvapila a spolu s průvodkyní jsme prošli šestnáct místností plných vzácných obrazů a historického nábytku. Stáli jsme u balkonu, ze kterého mluvil Napoleon ke svým vojskům. Zámek obklopuje krásná zahrada.

Dalším naším cílem byla Mohyla míru – památník bitvy tří císařů u obce Prace. Příjemná paní průvodkyně nás seznámila s historií památníku a fakty z bitvy. V okolí jsou vysázeny stromy, přivezené z jednotlivých států, které se boje zúčastnily. Poté nás čekala cesta domů. Všichni byli s tímto zajímavých výletem spokojeni i proto, že nás po celý den provázelo slunné počasí.

Škoda jen, že další akce našeho klubu jsme nuceni do odvolání zrušit, a to na základě velkého zhoršení koronavirového stavu. Nové a nové informace nám denně přináší televize. Uznáváme jistě všichni, že si musíme především chránit své zdraví. Ale vše jednou skončí a vždy zůstává naděje!

Za Klub důchodců, z. s. Marie Nováková

Byly hody, byly, hodová neděla…

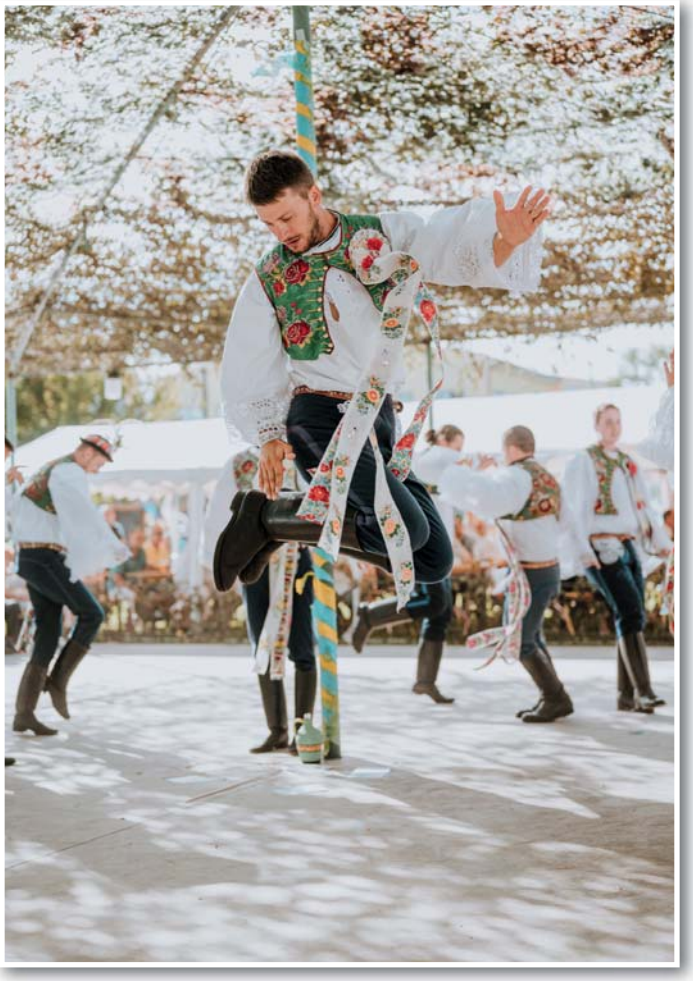

Rekondice v Klatovech

Tak nevím, psát či nepsat, to je otázka! Přemýšlím, jestli mám dát ve známost, jak jsme prožili náš rekondiční pobyt v Klatovech a zářijovou návštěvu Janáčkova divadla. Důvodem, proč nad psaním přemýšlím, je množství lidské zášti, dezinformací a pomluv typu „důchodci zavinili šíření nákazy covid-19 v Rohatci“. Zkusím to.

Pouze druhou letošní akcí byla návštěva Janáčkova divadla v neděli 8. září. V nově zrekonstruované budově, na kterou jsme pochopitelně byli zvědaví, jsme měli možnost zhlédnout operetu Oskara Nedbala Polská krev. Nové prostory Janáčkova divadla nás nezklamaly a provedení operety svými nádhernými melodiemi, úžasnou výpravou a v neposlední řadě pěveckými, baletními i hereckými výkony nás pohladilo po duši, povzbudilo a zpříjemnilo nedělní odpoledne v této nelehké době, a to i přesto, že jsme po celou dobu museli mít nasazené roušky. Protagonisty jsme odměnili, a nejen my, ale celé hlediště, frenetickým potleskem. Nápěvy některých árií, ať už to byla árie Blondýnky hezké… nebo Služka jsem pouhá přec…, jsme si prozpěvovali celou cestu domů.

Přesně za týden jsme odjížděli na plánovaný rekondiční pobyt, na který jsme se všichni moc těšili, tentokrát sice s troškou obav z té nepříjemné covidové nákazy. Všichni účastníci však byli upozorněni na dodržování platných nařízení a také se jimi řídili.

Odjížděli jsme v neděli v brzkých ranních hodinách, první odpočinkovou zastávkou bylo město Pelhřimov. Zde jsme navštívili Muzeum rekordů, expozici Šikovné české ručičky. Žasli jsme, co všechno v rámci svých koníčků jsou čeští lidé schopni vytvořit. Ať už to byly exponáty vyrobené z hlaviček od sirek nebo ze sirek samotných. Zvláště ženské osazenstvo přivedly v úžas svatební šaty z marcipánu na figuríně v životní velikosti. Chvilku volna jsme ještě využili k prohlídce Pelhřimova a pak už jsme zamířili přímo do Klatov. Ubytováni jsme byli v hotelu Rozvoj, který je vzdálen asi deset minut pěšky od historického středu města. Na prvním poznávacím výletě jsme zamířili do blízkých Domažlic a tamního Muzea Chodska. Na tomto rekondičním pobytu, v rámci kterého pořádáme tyto poznávací výlety, jsme letos měli velké štěstí na velmi fundované a výřečné průvodce, kteří nás seznamovali nejen s historickými fakty, ale výklad okořenili i zajímavými pikantnostmi. A k těmto patřila i průvodkyně v muzeu. Nejzajímavější, zvláště pro nás ženy, byla expozice chodské svatby. Je tvořena figurínami v životní velikosti v různých pozicích od klečící nevěsty s žehnajícími rodiči, až po družbu, družičky a svatební hosty. Všichni jsou v nádherných chodských krojích, o kterých nám také paní průvodkyně podala zasvěcený výklad. Na oplátku jsme paní průvodkyni ukázali fotografie rohateckého kroje a tím se na toto téma krojů rozvinula debata nejen o jejich historii, ale i současnosti, především o tom, jak se dodržují jejich a naše tradice. Součástí muzea byla výstava nazvaná Mezi orlem a lvem, která je uspořádaná k 100. výročí návratu legionářů do tehdejšího Československa. Byly zde vystaveny fotografie, dopisy a jiné exponáty vojáků z období první světové války, ale i ze života obyčejných lidí v tomto nelehkém období. Bylo velmi zajímavé vidět a číst originální dobové dokumenty, které o tomto vypovídaly. Mužské osazenstvo zvlášť zaujaly legionářské výstroje. Následná procházka po domažlickém náměstí, které je charakteristické svým obdélníkovým tvarem a je lemováno domy s podloubím, byla příjemným zakončením návštěvy Domažlic. Dal-

ší zastávkou byla dědinka Újezd. Proč tato malá dědinka? Z prostého důvodu. Je rodištěm Jana Sladkého Koziny. Přímo v jeho rodném domě se nachází Pamětní síň Jana Sladkého Koziny a právě tam jsme zamířili. Prohlídka byla komentována v chodském nářečí a byly zde vystaveny různé relikvie z jeho života, dobové kroje, ale také různé historické dokumenty z chodské rebelie a rodokmenem nechvalně slavného Lamingera (Lomikara). Úterý jsme vyhradili městu Klatovy. Do nedalekého historického centra jsme se vydali pěšky. Naši výpravu jsme zahájili návštěvou klatovských katakomb. Současná expozice je instalována v původních prostorách krypt a nám návštěvníkům dnes připomíná příběh barokních jezuitských Klatov. Nejzajímavější, kromě historických předmětů a dobových listin, jsou pietní prostory, kde spočívají mumifikovaná těla. Unikátní jsou způsobem mumifikace, a to mumifikace takzvaným ventilačním systémem. Nevěřícně jsme kroutili hlavami, když nám průvodce sdělil, že mumifikace tímto způsobem je dosaženo za pouhé tři měsíce. Další návštěva patřila barokní lékárně U Bílého jednorožce. Opět jsme byli zaujati výkladem průvodců. Dozvěděli jsme se mnohé zajímavosti i pikantnosti převážně z dávné historické přípravy léků. Na vlastní oči jsme tak mohli vidět pijavice sloužící pro pouštění žilou nebo lebky a jiné materiály, ze kterých se medikamenty připravovaly. Pohled na ně nebyl moc příjemný, ale údajně se k této metodě (tedy pijavicím) vrací i současná medicína. Dominantou klatovského náměstí je Černá věž stojící vedle krásné historické radnice. Z této věže je údajně krásný rozhled na město i vzdálené vrcholky Šumavy. K výstupu je ale třeba absolvovat 229 schodů, na to si nikdo z nás netroufl a tak jsme se spokojili s obhlídkou věže z náměstí, při posezení u kávy a zákusku v nedaleké cukrárně. Velmi zajímavá byla návštěva v Pavilonu skla. Obdivuhodná a jedinečná sbírka skla, převážně šumavských skláren, nám nabízela škálu tvarů a dekorů více než 500 exponátů.

Zpestřením dalšího dne byl zájezd do Čachrova. Zde nás čekala neméně zajímavá exkurze do Muzea železničních drezín, opět s velmi výmluvným, tentokrát ovšem ne průvodcem, ale přímo majitelem sbírky. Sbírka obsahuje množství exponátů z železničního prostředí od plácačky výpravčího až po historické drezíny, včetně natažených kolejnic. Někteří jsme se na drezíně projeli, i když jen na trati dlouhé, nebo spíš krátké jen padesát metrů. Po téměř dvou hodinách vyčerpávajícího komentáře majitele a rozsáhlé diskuze, do které se zapojili převážně přítomní muži, jsme odjížděli obohaceni o znalosti železniční problematiky zpět do hotelu. Poslední den jsme měli naplánovanou prohlídku zříceniny hradu Klenová a zámku Klenová. Kromě nádherného rozhledu na panorama Šumavy, který nám prostory pozůstatku hradu poskytly, jsme si prohlédli také interiéry, dochované z hradní zříceniny a následně jsme zamířili do zámku. Jeho prostory slouží v současnosti k různým výstavám a tak jsme mohli obdivovat výstavu fotografií Lukáše Klimenta a díla sochaře Tomáše Perglera, nazvanou Ohromné maličkosti. Prohlídku jsme zakončili, kde jinde, než v zámecké hospůdce.

Celých pět dnů nás provázelo sluníčko a dobrá nálada, užili jsme si zajímavé výlety, návštěvy muzeí, kterými jsme obohatili naše znalosti z historie i současnosti krásného šumavského kraje. Vše ale jednou končí a tak i my jsme v pátek zakončili náš pobyt v Klatovech. Odjížděli jsme plni nabytých dojmů, odpočati od všedních starostí, ale už natěšení na své domovy, protože, jak praví pořekadlo „všude dobře-doma nejlépe“.

Bohužel toto byla třetí a pravděpodobně poslední akce, kterou jsme v rámci rozvolnění covidových opatření mohli uskutečnit. Další plánované akce jsme byli nuceni odvolat. Tímto chci upozornit naše členy, kteří byli přihlášení na další tři akce a zaplatili příspěvek, že tento jim bude po překonání nepříznivé situace vrácen prostřednictvím jejich důvěrnic.

Závěrem přeji všem pevné zdraví a notnou míru optimismu k překonání této koronavirové epidemie.

Za výbor SZPO A. Homolová

Myslivecké okénko

Vážení čtenáři,

poslední dobou jsme se věnovali hlavně savcům, a to z oblasti chráněných a ohrožených živočichů. Po kočce divoké (kriticky ohrožená) a vydře říční (silně ohrožená) se s dovolením vypravíme za největším polním ptákem Evropy z čeledi dropovitých, kriticky ohroženým dropem velkým (Otis tarda). A začneme hned jeho výskytem v našem nejbližším okolí.

Na Znojemsku existovala od poloviny 19. století trvalá hnízdní skupina čítající až 50 jedinců. Od poloviny století dvacátého se však začal stav výrazně snižovat. V poslední době bylo v této oblasti zaznamenáno pouze ojedinělé pozorování. Poslední prokázané hnízdění je z roku 2006. Většina viděných ptáků je z rakouské oblasti Weinviertel. Tady se daří počty dropů navyšovat (v roce 1996 jich zde bylo spočteno 22, v roce 2003 to bylo už 40 dospělých jedinců a 10 mláďat).

V roce 2019 byl pozorován jeden samec na Hané v okolí Prostějova a Tovačova (předtím v roce 1995). V loňském roce je hlášen Moravským ornitologickým spolkem výskyt 2 dropů také na Novojičínsku.

Samec dropa velkého má dlouhá bílá pera u zobáku, tzv. vous, a je výrazně větší než samice. Rozpětí křídel má více než 2 metry a váží až 16 kg. Mladí samci se občas toulají (viz výskyt na Hané).

Dropi se živí hlavně rostlinou potravou, ale i hlodavci a hmyzem. Většinu roku žijí odděleně ve skupinách dle pohlaví. Všichni společně se potkají na jaře na tokaništích. Tam se samci předvádějí nejčastěji tak, že peří převracejí natřásáním naruby. Hnízdí jednou do roka, snůška mívá 1-4 vejce. Sedí na nich jenom samice 23-30 dnů. Mláďata jsou pohlavně dospělá až ve 4-5 letech. Dožívají se v průměru 20 let.

Nejlépe se dropům daří v krajině podobné stepím, tj. rovinaté přehledné oblasti bez stromů a keřů. Dokážeme těmto majestátním ptákům takové podmínky nabídnout?

Hodně zdraví.

Vladimír Jašek

V dobrém jsme sa sešli …

V sobotu 12. září, kdy to ještě bylo možné, jsme se tradičně sešli na podzimním zpívání Za Rohatcem, za dědinú. Vlídné k nám bylo i počasí, podzimní posezení v areálu letního kina bylo příjemné. Jsme rádi, že naše pozvání přijali kamarádi z mužských sborů Vacenovice, Ratíškovice a Morkůvky. V souvislosti s letošním výročím naší obce jsme se rozhodli program obohatit o trochu jiné vystoupení. Jsme moc rádi, že naše pozvání přijala Olga Baričičová se svými dvěma spoluúčinkujícími. Děkujeme také našemu průvodci odpolednem plným moravských písniček Jožkovi Černému. A nezbývá, než dokončit … v dobrém sa rozejdem…

Za MS Rohatčané J. Hostýnek st.

Soutěž O nejhezčí okno, balkon a předzahrádku

Léto skončilo a ZO ČZS a Obec Rohatec vyhlašovaly výsledky každoroční soutěže. Hodnocení prováděly jak již tradičně členky organizace. Tak jako každý rok nebylo lehké vybrat ty nejhezčí.

Vyhlašování i letos proběhlo na Přehlídce mužských sborů, která se uskutečnila 12. září v areálu letního kina. Ceny těm nejlepším předaly členky organizace Jarmila Staňková, Lenka Vyslužilová a místostarostka Anna Homolová. Vítězové obdrželi odměnu ve formě poukázky do zahrádkářské prodejny a květiny. Rodina Noskova získala cenu za nejhezčí okno, konkrétně v ulici Větrná, nejhezčí balkon vyzdobila rodina Lichtenbergova z ulice Řadové a nejhezčí předzahrádkou byla zvolena předzahrádka rodiny Šťavíkových v ulici Tovární.

Výhercům blahopřejeme a zároveň děkujeme všem, kteří květinovou výzdobou svých domů dělají Rohatec hezčím.

A smutná zpráva pro všechny, kteří se již těšili na naši tradiční předvánoční akci. Je nám to moc líto, ale vzhledem k situaci, která teď nastala, se akce nebude konat. O to víc se na vás budeme těšit příští rok.

Marta Jašková, ZO ČZS

Poděkování „zahrádkářkám“ z Rohatce od Kopretiny Břeclav

Zahrádkářky z Rohatce nemusíme představovat. Ty většinou dobře znáte. Určitě jste byli na některé z jejich akcí. A kdo je Kopretina?

Kopretina není jenom rostlina z čeledi hvězdnicovitých, ale také název našeho spolku se sídlem v Břeclavi. Jsme parta kamarádů, kteří se rozhodli realizovat své představy a sny o pomoci lidem s mentálním a tělesným postižením. Někteří z nás pracují s handicapovanými dětmi a lidmi celoročně, jiní se uplatňují v různých oborech nebo studují. Pro všechny z nás je to forma relaxace, seberealizace a potřeby pomáhat druhým.

Letní 10-ti denní tábor ve Vřesovicích je naší hlavní akcí, a to už 11 let. Účastníků bývá kolem šedesáti. Jsou to klienti z ústavů, chráněných bydlení a rodin. I když jim říkáme děti, jsou většinou ve vyšším věku než my. Jezdí s námi i „zdravé“ děti z rodin a Klokánků. Nejmladšímu táborníkovi je 1 rok a nejstaršímu přes 70 let. Naším cílem je ukázat, že i přes rozdíly spolu můžeme vycházet, pomáhat si a zažít pěkné chvíle. O celkový program a chod tábora se stará přibližně 20 lidí. Vedoucí, instruktoři, zdravotník, kuchařky a noční ostraha. Pro většinu z nás je to letní dovolená. Je třeba si s sebou přivézt plnou nůši trpělivosti, laskavosti, pochopení a empatie.

Každý rok připravujeme novou celotáborovou hru, při které účastníci plní různé úkoly, hrají hry, soutěží a tvoří výrobky. Letošní program nesl název Cestujeme v čase. Táborníci mohli cestovat pravěkem, starověkem a přes středověk až k novověku. Hledali jsme společně dinosauří vejce, kreslili nástěnné jeskynní malby, účastnili se olympijských her, hráli starověké divadlo, vytvořili rodové erby, s Kryštofem Kolumbem objevili Ameriku a raketou se vydali do vesmíru.

Předchozí roky byly ve znamení Roku na vsi, Z pohádky do pohádky, Cesty kolem světa, Ten dělá to a ten zas tohle nebo Putování po krajích Česka.

Program tábora se snažíme ozvláštnit návštěvou různých umělců. Už nás navštívil kouzelník, klauni, afričtí bubeníci, rytíři, vyzkoušeli jsme si canisterapii, nechyběl výlet do Zoo nebo návštěva zámku. Děti nepřijdou ani o táborák, koupání či noční hru.

V loňském roce náš spolek oslavil 10. výročí. Uspořádali jsme pro všechny, včetně veřejnosti, velkou oslavu.

Grilovalo se, zpívalo, tančilo. Ale hlavně se vzpomínalo na předchozí roky a kamarády, kteří s námi jezdili jako klienti nebo i jako vedoucí.

Velkou radost všem udělala vystoupení různých hudebních skupin, hlavně Maxim Turbulenc.

Na podzim pořádáme víkendový pobyt, kde se znovu všichni sejdeme. A když čas a podmínky dovolí, tak jedeme na společný víkend i na jaře. Vše zvládáme za pomoci malých i velkých sponzorů. A za to jim patří velký dík.

Před Vánocemi navštěvujeme naše kamarády v jejich bydlištích, tj. v domově Horizont v Kyjově, na Velehradě, v komunitních bydlištích v Uherském Hradišti a jemu blízkém Starém Městě.

Člověk zde řeší úplně jiné starosti a problémy, zažije spoustu hezkých okamžiků a uvědomí si hodně věcí, které ho donutí přehodnotit životní priority.

Někdy si až dokáže sáhnout na dno svých psychických a fyzických sil. Ale díky tomu, že jsme skvělá parta, dobře táhneme za jeden provaz, můžeme dělat to, co děláme.

Je spousta způsobů, jak učinit jiného člověka šťastným. Tu radostnou jiskru v očích našich spokojených kamarádů po každé společné akci či setkání, tu nelze jen tak popsat, tu musíte zažít. Z Rohatce tuto radost s námi sdílejí Barbora Březovičová s celou rodinou, Magda Strnadová, Eliška Kývalová.

Ne všichni naši kamarádi by se mohli tábora zúčastnit bez finanční pomoci. „Zahrádkářky“ již několik let přispívají na pobyt jednoho z účastníků. A za to jim patří velké díky.

Za Kopretinu Břeclav
Marta a Tereza Jaškovy

FARNÍ OKÉNKO

Hovory s Bohem pro děti – pokračování

„Čím chci být jedinečná?”opakovala zamyšleně Malá duše. „Tomu nerozumím.” „Inu,” vysvětloval Bůh, „být Světlem znamená být jedinečná, být něčím zvláštní. A jedinečná můžeš být mnoha způsoby. Můžeš být třeba laskavá, vlídná, tvořivá nebo trpělivá. Vymyslíš ještě něco, čím bys mohla být jedinečná?” Malá duše chvíli tiše seděla a pak vykřikla: „Napadá mě spousta možností, jak být jedinečná! Je jedinečné pomáhat. Je jedinečné sdílet. Je jedinečné být něčí kamarádkou. Je jedinečné být pozorná k druhým!”

„Ano,” souhlasil Bůh, „a ty můžeš v každém okamžiku být všemi těmito možnostmi najednou, stejně tak jako mnoha dalšími způsoby, pro které se rozhodneš. Být světlem znamená právě tohle.”

Pokračování v příštím čísle.

Anna Trávníková

Zprávičky

Ke svátosti biřmování, které se bude konat 18. 10. 2020 v 10.00 hodin v našem kostele, přistoupí devět biřmovanců z naší obce.

Památka zesnulých – pobožnost k této památce za všechny zemřelé se bude konat na hřbitově 2. 11. 2020 v 16.00 hodin.

Spolčo dětí na faře plánujeme na 7. 11. 2020 od 14.00 hodin. Děti, budete ještě informovány v hodinách náboženství.

První neděli adventní budeme slavit v našem kostele 29. 11. 2020.

Sv. Mikuláš nám již oznámil, že naší obcí bude projíždět 5. 12. 2020. V kostele bude nadělovat všem dětem v 10.30 hodin. Zveme všechny děti, malé i velké. Svatý Mikuláš se už na vás moc těší!

Náš duchovní správce, otec Robert, bude každý první pátek v měsíci v dopoledních hodinách navštěvovat nemocné spoluobčany, kterým jejich zdravotní stav už nedovolí kostel navštívit. Kdo má zájem, může se přihlásit u otce Roberta. Mobil:737 268 525

Citát z Bible: „Nepřestávám v tebe důvěřovat, Bože.“

Růženec
oblíbená modlitba Panny Marie

Známe různé modlitby a modlíme se je v našem křesťanském životě. Jednou z nich je svatý růženec. Ještě nedávno měl tři části: radostnou, bolestnou a slavnou. Od nedávna má i tajemství světla. Přidal je svatý otec Jan Pavel II. Jednotlivá tajemství obsahují jeden Otče náš a deset Zdrávas Maria. Každá část má pět tajemství. Týkají se nejdůležitějších událostí ze života Pána Ježíše a jeho Matky. Je to rozjímavá modlitba. To znamená, že když se modlíme, myslíme na tyto dvě postavy naší víry. Růženec se můžeme modlit kdykoliv a kdekoliv, po cestě do práce, do školy, v autobuse, ve vlaku či v tramvaji. Můžeme se modlit, i když čekáme na zastávce, v kanceláři nebo doma. Měsícem, který je zvlášť zasvěcený této modlitbě, je říjen. Připomínáme si tehdy vítězství křesťanských vojsk pod Lepanto i Marii - Královnu posvátného růžence. Kdykoliv se Maria zjevila, prosila o modlitbu svatého růžence (Lurdy, Fatima, La Salette). Je nekonečně mnoho svědectví kolik proseb Maria vyslyšela v modlitbě svatého růžence. Proto se zkusme i my tento měsíc pomodlit svatý růženec v našich rodinách, aspoň jeden desátek. Není to maření času, ale nejlepší jeho využití.

Mgr. o. Robert Kalbarczyk sp.

Advent – čas očekávání

Když píši tento krátký článek, je konec září a máme začátek podzimu. Advent začíná koncem listopadu nebo začátkem prosince a patří do počátku zimy. Toto slovo pochází z latinského adventus, to znamená příchod. Jde samozřejmě o příchod Pána Ježíše na zem. Advent trvá 4 neděle, ale nemusejí to být 4 týdny. To nám znázorňuje adventní věnec, který má 4 svíce, zobrazující 4 adventní neděle. V tomto krátkém předvánočním čase se máme připravit na Boží narození. Symbolizuje čas očekávání lidstva na příchod Mesiáše. Na druhé straně nás připravuje na příchod Pána Ježíše na zem na konci světa. Nevíme, kdy to nastane, ale máme být připraveni. V naší době neradi čekáme na cokoli. Chceme všechno hned, okamžitě. Proto je to často pro některé lidi už čas vánoční. V obchodech slyšíme koledy, máme už rozsvícené vánoční stromky atd. Je trochu škoda, že tak spěcháme… My křesťané bychom měli mít čas na přemýšlení, tajemství vtělení Syna Božího a všech okolností na to navazujících, popsaných v Bibli. Přál bych každému, aby si tento čas našel a před vánoční zpovědí si připravil své nitro na radostný příchod narození Pána Ježíše.

Mgr. o. Robert Kalbarczyk sp.

Dušičky – památka všech zemřelých

2. listopad - den, kdy vzpomínají pozůstalí na své zemřelé příbuzné a přátele. Podle tradic zdobí rodinné hroby věnci a květinami, rozsvěcují svíčky a připomínají si ty, kteří už tady nejsou. Památka zesnulých je v římsko-katolické církvi významným dnem v liturgickém kalendáři. Dušičky stále patří k významným svátkům. V kostelech a hřbitovních kaplích se slouží mše svaté. Věřící i nevěřící navštěvují i vzdálené rodinné hroby, které před tím uklidili a slavnostně nazdobili. Na hrobech přátel zapalují svíčky, které se zapalují i doma se vzpomínkou na blízké zemřelé. Za naše zemřelé se máme modlit a získávat pro ně odpustky. Dušičky by neměly být jenom o povinnosti zvelebit a navštívit hroby, lidé by se měli zastavit, popřemýšlet o konečnosti života, rodina by se měla sejít a zavzpomínat na předky. Příbuzní by si měli také promluvit o svých přáních týkajících se odchodu ze světa a posledního rozloučení.

Anna Trávníková

OD NAŠICH PŘISPĚVATELŮ

Sucho a voda (pokračování z minulého čísla)

Menší potok, zvaný Panisádek, přitékal do Moravy z pravé strany. I když neústil přímo do Moravy, stal se součástí odvodňovacího kanálu na Dolňansku. Pramení v lese u Ratíškovic a při provozu lignitových dolů do něj přitékala odčerpaná voda. V současné době, kdy oba zdroje vyschly, potok prakticky neexistuje. Ale v padesátých letech byl přirozenou součástí biotopu Roztrhánek. Rybník nad lesní cestou sloužil k rekreaci. Byla u něj postavena dokonce i zděná šatna, koupající se mohli opalovat na písčitém i travnatém břehu. Rybářům k chovu ryb sloužily chovné rybníky a poslední, druhý největší, sloužil jako zásobárna a zdroj vody Dřevařským závodům (Impregna) ke chlazení kotlů. V blízkosti rybníčků byly dvě studánky a celé okolí působilo velmi sympaticky. V současné době, kdy v potoku voda není, je okolí zarostlé kopřivami, rákosím, břehy nejsou ani znatelné, zarostlé olšovím a různými plevelnatými keři. Pro milovníky přírody by tu byl námět k přemýšlení, jak alespoň částečně upravit do původního stavu potůček, jeho okolí a část původní vodoteče pod drahou ČSD.

Poslední vodotečí z pravé strany je skoro jen potůček, pramenící v rašeliništi Důbrava. Voda jím v dřívějších letech protékala z Důbravy přes Olšičky a pod železnicí járkem přes doliny, pod silnicí do Moravy. V letních měsících však často končila vodoteč již nad silnicí. Od lesa po dráhu vodoteč byla upravena v souvislosti s vybudováním odvodnění trati Honců a Nivek. V padesátých letech byly pozemky silně zamokřené. Kulturní plodiny trpěly vlhkem. Produkce zde byla, přestože jde o bonitně pěkné pozemky, nízká. Z vyšších míst byl kladen důraz na plné zúrodnění i zamokřených pozemků.

V létě, kde všude byly vyprahlé pozemky, zde poletovaly čejky, na sítinách vážky, množili se komáři. Projekt na odvodnění pomocí drenáží i celkové odvodnění řídilo meliorační družstvo. Většinu prací a materiálu hradil stát. Voda byla svedena do dříve zmiňovaného járku. Již během roku byly znát změny. Odvodněné pozemky dávaly až dvakrát vyšší výnos. Práce byly ukončeny na začátku sedmdesátých let. Odvodňovací síť nebyla udržována a již jen dle projektu by se dalo zjistit, kde je drenáž uložena. V současné době i přes značné sucho jsou vidět zamokřelé plochy. Jen pro zajímavost. Pod drůbežárnou Xaverova chtěli někteří milovníci vína vysadit vinohrad. Přes odpor některých družstevníků podařil se záměr uskutečnit. Vysadilo se téměř 16 ha. Nadšenci však zapomněli na oplocení. A tak i když řádně vzešel a prvním rokem vypadal dobře, na jaře příštího roku obrazilo jen pár rostlin, vše bylo zničeno zvěří. Tím celá akce skončila a bylo po vinaření.

Vrátím se k vodě. Járek od dráhy po silnici je zachován. Voda však se k silnici nedostane ani na jaře, při tání sněhu či dešti.

Na pravé straně Moravy jsou ještě další plochy. Je to především Mlýnský potok, říkáme krátce Mlýnská (struha). Je to uměle vybudovaný potok. Jen je mi stále divné, proč tak krkolomně, s různými zátočinami. Možná v tom hrály roli i majetkové vztahy. Pamatuji, že v šedesátých letech byl ještě plný života. Od plazů-užovek, po žáby všech druhů, čolků. Ryby stejné jako v řece, neboť při vyšším stavu hladiny řeky natekla voda do Mlýnské. Mlýnská ústí do řeky na přívoze. Prakticky odděluje Závodí od trati Dolní u studny. Dnes tomuto rozdělení panuje ochranná hráz. Zatím nebyla v tom dobrém slova smyslu vyzkoušena. Dobře se však po ní jezdí. Jen by to chtělo, aby majitelé přilehlých sadů pečovali o své stromy. Ty při procházce nečiní dobrý dojem. Hráz končí pod Šířavinou u tak zvaného mořského oka. Zde bych chtěl vyslovit dík ing. Chrástkovi za provedenou očistu samotného oka, ale i renovaci celého okolí. Co je ono vodní oko? Jak mně říkal pan Antoš, s největší pravděpodobností je to pozůstatek po Habánech. Habáni, či také nazývaní novokřtěnci, byli utečenci z Německa, po prohraném povstání roku 1525 se jich velká část usadila na Moravě. Byli značně zruční, mimo jiné vyráběli keramiku zvanou fajáns. Několik jich žilo a pracovalo v Rohatci. Nejdříve těžili hlínu k výrobě z toho našeho "oka". Protože asi stoupající a klesající stav vody jim při těžbě činil potíže, přestěhovali dobývání hlíny do prostoru dnešních Cihelen. Když s výrobou keramiky asi v roce 1650 skončili a odešli, dalo ložisko základ k výrobě nepálených cihel. Ale o tom někdy jindy.

Pod dědinou byly louky, říkalo se jim Dolní u studně. To proto, že asi uprostřed byla 12 m hluboká studna. Byla na způsob maďarské či uherské studny s dlouhým dřevěným táhlem. Poblíž byl betonový žlab. Studna primárně sloužila k napájení paseného dobytka. V době sucha sem chodili občané pro vodu. Více jak padesátihektarová plocha luk vznikla pradávno. Tok Moravy totiž vytvářel různé meandry. Původně hned za současným silničním mostem si vyhloubila koryto severním směrem k dnešní silnici. Její břeh tvořily písečné náspy. Tok vytvářel speciální zatáčky, tehdy zvané rohy. Jeden větší, pod Kopcem, druhý menší roh se vytvořil v prostoru ukončení současné Slovácké ulice. Vytvořené „rohy" řekou, zvanou dříve jako „tečelec", dává dohromady Rohatec. Louky byly velmi různé kvality. Podloží je štěrkovité, kryté 60-80 cm vysokou vrstvou naplavené hlíny či nánosem. Protože nános nebyl všude stejný, byly i vytvořeny různě velké prohlubně. Říkalo se jim jezera. Podsedkovo, Šafáříkovo, Juďákovo a ještě pár menších. V některých byla i voda, ani se nesekla, zarostlá byla rákosem, sítinami i jinými vodními rostlinami. Pod dědinou v části zvané Rakovnice se menší plochy pod zahradami oraly. V šedesátých letech dochází k úpravě. Po obvodu vytvořen odvodňovací příkop, jezera zasypána a srovnána, vytvořena nová rovná polní cesta spojující dědinu s Kolonií. Celá plocha byla rozdělena kanálem zhruba na polovinu. Část k Mlýnské byla v roce 1980 zorána. Prováděny byly i zkoušky na kvalitu štěrku. Zjištěno, že štěrk je sice kvalitní, ale s velkou příměsí jílnatých částí. V těchto letech byl i nápad vytvořit koupaliště nebo něco podobného v prostoru fotbalového hřiště. Nápad byl zavržen pro údajný zájem o celou plochu, která by měla sloužit jako zdroj pitné vody. V současné době ke sklizni sena slouží jen menší část z původní plochy.

Poslední vodní plochy na pravé straně řeky jsou pod dědinou. Místa jsou zvaná Zásada a Gebhard. V letech 1934 až 1935 dochází k regulaci Moravy, její tok je narovnán. Směrem k Rohatci vznikly pod Padělky dva ostrovy s výše uvedenými jmény. Zásada snad proto, že to bylo za sady, kterých zde bylo bezpočet. Proč Gebhard? Nabízí se několik teorií, leč neuvedu žádnou, protože ani mně nepřipadají jasné. Pole a louky zde doposud obdělávané byly v padesátých letech oploceny a sloužily jako zdroj vody pro místní vodárnu. V minulosti byly tyto pozemky často řekou Moravou zaplavovány. Původně zasahovaly i na Slovensko. Na levém břehu odříznuté pozemky, jejichž majitelé byli převážně Rohatčané (Kúty a Perunské), jsou nyní slovenské.

Pokud se týká levé strany Moravy, jediným významným přítokem je Radějovka, upravená od Petrova v letech 1934 - 1935 na plavební kanál. V současné době se plánuje vybudovat na Přívlači zdymadlo, a tak umožněna splavnost lodím až do Moravy.

(pokračování příště)

Antonín Jaroš

Čau čtenáři pátého čísla

Především se chci omluvit za nechtěné dezinformace v mém příspěvku v čísle 3/2020. Situace, a nejen v počasí, se tak rychle mění, že co byla pravda včera, nemusí být pravda dnes, natož pak zítra. Na těch sítinách opravdu bylo vody pramálo. Potom nečekaně pršelo a pršelo a zase jsme nadávali, že už je toho až moc. Holt lidem se ani příroda mnohdy nezavděčí. A tak i má radost ze zkulturnění parcel za Forlitem vzala rychle za své. Divoký chmel vzkvétá jedna radost. Kam se hrabe leckde vysazený ušlechtilý živý plot. Konečně, sami zažíváte, jak nám po těch vlhkých dnech vždycky plevel roste a roste ...

Beru do ruky deník Mladá fronta DNES z 21. srpna 2020. Přelétávám jen titulky -" Zvrat: bez roušek do konce září„ (už na počátku září je to docela jinak). „Kritik Kremlu Navalnyj bojuje o život. Otrávili ho, tvrdí mluvčí." Další nezávislé laboratoře otravu potvrzují, jen Kreml přes mluvčího stále popírá. Prý se otrávil sám. „Nejvíc trpí profikluby. Zásadní úkoly pro národní sportovní agenturu". Nová státní instituce, kterou vede Milan Hnilička, bude už příští rok rozdělovat dotace. Ó my sportovci, i ve Slavoji se budeme mít !? Jeden z dávných prezidentů pravil „Soudruzi - maso bude". Když se nedaří, zřídíme nový úřad. Za

průměrné mzdy těžko by to kdo vzal. A šetřit nebudem a nebudem. Alespoň by mohli počkat na rozsudek s dosavadními rozdělovači sportovních dotací. Třeba to nakonec dělali dobře? Určitě to dělali dobře. Ve stejném deníku z 25. 8. 2020 se dočítám, že náměstkyně ministryně školství, která měla sport v popisu práce, u soudu pravila „sportu jsem nerozuměla". Tak kdo a za co ji tam posadil? Ve Slavoji jsem zažil i vyúčtování dotace - jen v řádu tisíců. Dle ministerské metodiky vyúčtovat přesně na korunu. Přes mnohé kombinace dokladů se nepodařilo částku naplnit. Více to taky nesmělo být. Chybělo mi pouhých 17,- Kč. Nejde to, pravil okresní činovník. Obstarejte si v obchodě paragon! Za takový obnos nepořídím ani tkaničky do kopaček, jsem zauvažoval. A prodavačka přece paragon bez zboží dát nemůže. Nakonec ze známosti paragonek dala. Teď při EET (elektronická evidence tržeb) by to už nešlo. S požadavkem okresního činitele jsem se pochopitelně nespokojil. Zavolal jsem na samotné ministerstvo a paní inženýrka po delší odborné diskuzi navrhla řešení - že jako vyhotovím darovací smlouvu Slavoj/ministerstvo na Kč 17,-. Tak jsem poděkoval za radu a šel raději za prodavačkou a znovu za okresním činovníkem. Jen pro pobavení. Na seznamu dotací byla i částka Kč 45,- (slovy: čtyřicet pět) pro stolní tenis Lužice. Pro naše byla nebývalá částka 976,-, taky v Kč. Ale už je to dávno, teď je to trochu jinak. Vlastně jak moc dávno, když to bylo už za současného předsedy Slavoje Lukáše Hřebačky. Stejně jsem byl na něho i docela naštvaný, když jsem se dozvěděl, že v roce 2016 byli ve Francii na utkání mistrovství Evropy i fotbalisti z Osvětiman, kteří hrají krajskou soutěž stejné úrovně jako náš Slavoj. Údajně to stálo milion stotisíc a nějaké drobné. Ale bylo to včetně pobytu a vstupenek i pro funkcionáře klubu, tedy včetně jeho manželky. A tu Lukáš neměl. A ve funkci byl ještě krátkou dobu, aby se potkal s nejvyšším z kopané (nyní taky souzeným). Tak už se na Lukáše nezlobím a omlouvám se, i když jsem veřejně a před svědky naštvanost neprojevil. Teď se omluvy vymáhají i soudně a rozsudek je takový i makový. Snad by stálo za úvahu navázat nějakou bližší družbu s SK Osvětimany a vyměňovat si zkušenosti. Třeba jak získat dotaci 900 000,- Kč. Na televizní kameru tamější jednatel ani nevěděl, že takovou dotaci dostali a samozřejmě ani nevěděl, co za ni pořídili. Konečně, někdy je lepší nevědět. Před kamerou jsem nikdy nestál, tak co mohu posuzovat. My Slavoj si podpory Obce (i finanční) považujeme. Co bychom za ni dali v érách MNV a MěNV. Úřad vedený p. Hniličkou nějaké peníze asi přerozdělí, ale naše současné problémy nevyřeší. Práce s mládeží ve Slavoji je, a kam až moje paměť sahá, vždy byla na prvním místě. Finance se nakonec vždycky nějak podaří získat, trenéři a odpovědní vedoucí k sportovní výchově hráčů přípravek, žáků a dorostu se taky, i když obtížněji, najdou. Ale s těmi samotnými hráči to nějak drhne. Srovnávat podmínky dnes a kdysi je zbytečná ztráta času. Podpora Obce je nezpochybnitelná, tak už snad jen rodiče a škola mohou pomoci. Odbornost jako doposud stojí na celém výkonném výboru Slavoje, kterému přeji, jako od nepaměti, jen to nejlepší.

Vlastimil Hlaváč

Ukliďme Rohatec

Napsaly Lucy a Emma Lazarovy (9 let)

Najdi v příběhu 8 věcí, které jsme našli při sbírání odpadků v Rohatci.

Šel týpek kolem hřbitova
a nesl si s sebou piva,
jenže on se tím pivem polil,
vzal si vlhčené ubrousky a perlil.
Rozházel je po celém Rohatci
a šel dál směrem k nádraží.
Pokračoval kolem kolejí
a asi měl hlad, tak vytáhl jemné párky,
co dostal od své přítelkyně Šárky.
Ale byly hnusné, tak si píchl drogy,
odhodil stříkačku a byl z toho grogy.
Šel dál pod most a měl s sebou plech,
asi upéct Milka sušenky si chtěl.
Pak zalil to burčákem, Božkovem a džusem,
z toho všeho roztřepal se hnusem.
A jak to bylo dál nevíme,
doufám, že v Rohatci ho už neuvidíme!

Řešení: piva, vlhčené ubrousky, jemné párky, stříkačka, plech, Milka sušenky, Božkov, džus

52. výročí bratrské pomoci 1968

Uvědomuji si, že 21. srpen 1968 je v říjnovém čísle Rohatecké obce neaktuální. Někde jsem se dočetl, že události v obci to příliš neovlivnilo. Nemohu soudit, do Rohatce jsem se naplavil až na sklonku roku 1967. Politické změny roku 1968 spěly k tomu nesrovnatelně lepšímu, než jsme zažili po únoru 1948. A v srpnu 1968 stříleli cizí - vlastně bratrští vojáci po našich civilistech, jen o rok později stříleli po našich civilistech už naši milicionáři. A v roce 1970 už to byly staré dobré pořádky. Rohatecké události nemohu posuzovat, měl jsem dost svých starostí. Zaměstnání jsem ztratil, nové těžko sháněl. Nabídka osobní přímluvy řadového popeláře u jeho ředitele za mé přijetí mě dojala i potěšila. Proč ne, olympijský vítěz Emil Zátopek kolem popelnic v Praze taky kmital. Tomu to ovšem nejvyšší orgán záhy zatrhl - prý provokoval. Kolega ze Státní spořitelny v tehdejším Gottvaldově ztratil nejen zaměstnání, ale na novém pracovišti v Rudém říjnu i život, když skončil pod padajícími pneumatikami. Nedávno jsem se dočetl v nějaké knize, přesně nevím na které straně, ale myslím si, že to bylo někde vlevo dole, že bratrské záchranáře pozval i jeden občan z Rohatce, třeba si vzpomenu na jméno, časem. Ale abych se nakonec nemusel omlouvat. K soudu bych přece jen nerad. V Mladé frontě Dnes z 21. srpna 2020 nebyla už ani zmínka o nějakém výročí 1968. Dost vysoko postavený straník i letos zpochybnil slovo okupace, stejně jako zastřelené spoluobčany, snad prý byli nějací mrtví jen při dopravních nehodách vojáků bratrských armád. Na jméno si asi taky nevzpomenu a nevzpomenu, nějaká kombinace německého Gros a českého, no nevzpomenu si. I nějaký docent, taky až z Prahy, usilovně bádá o tom veleúspěšném období totality 1948-1989. Je docela možné, že se dočkáme „nových“ pohledů i na rok 1968, na padesátá léta, či listopad 1989. Nedávno jsem navštívil Městské divadlo Zlín. Dávali Baladu o řezníkovi podle knihy Josefa Holcmana Osobní poplach. Rodák z nedalekých Skoronic, který svého času představil tuto i další své knihy na besedě v rohatecké knihovně. Po téměř tříhodinovém představení neutuchající potlesk diváků ve stoje ... Při odchodu z divadla možnost diváckého hodnocení vhozením lístečku do plexischránky označené známkou 1-5. Vhozeno tak 99% za jedna. Životní příběh „obyčejných“ lidiček z obyčejné malé vesnice z nedávného období totality. Divadlo jen chválím. I kniha samotná stojí víc jak za přečtení. Obojí vřele doporučuji. Návštěva muzea v Jáchymově by zmíněného badatele nepotěšila. Do historie dobývání uranové rudy zapadají i političtí vězni bez základní ochrany proti radiaci. Mimo jiné můžeme zde spatřit i jméno Jan Úlehla, roč. 1919, rodák z Rohatce, později žijící v Otrokovicích. Odsouzen v r. 1950 za velezradu a vyzvědačství na 25 let. Zastřelen na útěku v r. 1951. Nebyl jediný. Taky prezident Antonín Zápotocký svého času pravil: „Jsme hrdí, že můžeme dodávat uranovou rudu našemu příteli nejvěrnějšímu ...“ (za valuty těžko). Týž prezident říkal: „Měnová reforma nebude.“ A byla, a hned po jeho ujištění. To se psal rok 1953.

Tak jsem si přece jen vzpomněl na toho zvacího občana z Rohatce. Je uvedeno v knize Paměti národa z pohledu Masarykova kraje Hodonínska. A jmenoval se Horčic Rudolf, náčelník hlavního štábu milicí ČSSR. Prý se sám chlubil. Zvací dopis údajně našim badatelům ještě ani po 52 letech ruské archivy k bádání neposkytly.

Vlastimil Hlaváč

750 let - pokračování - se nekoná

Nebudu se vymlouvat na tu Pandu, i když taky svou negativní roli sehrála. Když jsem si namyslel, že právě spoluobčané ve věku desetiny obecního jubilea by mohli své celoživotní vzpomínky sdělit v místních novinách, byl jsem nemístně optimistický. Naivně jsem se domníval, že zájemci se jen pohrnou a málem proběhne výběrové řízení. Co bych za těch 75 dal, kdybych je letos dovršil. Jak rád bych alespoň něco z pamětí za svých 75 let do novin napsal. Nejvíc si pamatuji z dob raného mládí, ale to bylo mimo Rohatec. Dnes, v našich letech, někdy přesně nevíme, co bylo včera, natož před rokem. Docela si pamatuji vzhled parcely současného dětského sportoviště na Kolonii. Porovnávat s dnešním stavem snad ani dost dobře nejde. Hemžení dětské drobotiny v doprovodu rodičů, někdy i prarodičů dává naději, že pro Slavoj vyrostou nové talenty. V raném dětství mého syna a jeho věrného kamaráda Jarka Němčanského to vypadalo dost hůř a bez jakýchkoliv herních či sportovních prvků. Když si chtěli „zakopat“, nezbylo než vzít naši kosu do ručiček a plochu trochu zkulturnit. Pro mne je kosa dodnes nepoužitelná. Ale co bych pro sportovně zapálené děti neoželel. Přes děti jsem se propracoval i do SRPŠ při naší malotřídní školičce. Nemohl jsem přece nechat „svou“ paní učitelku samotnou v tom mimoškolním poslání. A protože bez peněz ani ušlechtilé činnosti pro nejmenší školáky se nedaří, přišly vhod příjmy z fašaňků. Zkušeností z pořádání fašaňků v mé rodné vísce jsem měl víc jak dost. Zpěv a tanec Bojanovčanky p. Šindarové spolu s dalšími nejmenovanými (nerad bych někoho opomněl) jen kvalitu a oblibu fašaňků podtrhl. Vzdor stísněným prostorám v nádražní restauraci či KD na Kolonii. U zahrádkářů, kdy na Kolonii byl důvěrníkem jeden z nejlepších fotbalistů své doby Jara Němčanský, jsem získal nejen teoretické či praktické poznatky. Autobusový zájezd zahrádkářů vedený Ing. Františkem Elšíkem byl a stále je pro mne skutečným zážitkem. Budapešt - sama o sobě, se schopným průvodcem dvojnásob. Maryša svým Závodním klubem významně přispívala ke kulturnímu vyžití nejen svých zaměstnanců, ale celé Kolonky, včetně ostatních místních závodů. Řada předních umělců mezi nás zavítala. Jen namátkou Eda Hrubeš, zpěvák Pavel Bobek. Příběh Petra Kostky s Chartou a Antichartou jsem už kdysi zmínil. Význam ZK vzrostl po začlenění Rohatce pod Hodonín, kdy Maryša převzala do své správy i KD ve vsi. Jako vedoucí ZK působila současná spoluobčanka p. Šumberová z Kolonky a po jejím odchodu na Kulturní zařízení v Hodoníně Miluna Štruncová, taky Koloňačka. A nesmím opomenout diskotéky Slavoje. Hlavním motivem byl finanční příjem pro zabezpečení sportování. Jednou na výboru při řešení obvyklého nedostatku financí pravil Václav Hovězák: „Ty už neříkáš nic jinšího než šetřit, šetřit - tak bavme se taky o příjmech.“ To byl sice pěkný nápad, ale kde vzít a nekrást. Maryša plynule přidávala (když jsem v ní nastupoval, bylo 5 000,-, když jsem končil, bylo rovných 100 000,- na tehdejší dobu zlatých), ale výdaje taky jen rostly. Tak jsem se zamyslel a začaly diskotéky pravidelně každých 14 dnů, DJ až ze Zlína, tj. na úrovni. A když ředitel Maryše měl pro Slavoj jako vždy pochopení a neplacení nájmu za použití kulturního domu tolero-

val, další plus pro finance. O překračování kapacity KD čtyřmi stovkami platících raději pomlčet. Odvrácenou tváří příjemných tržeb byly dopady nadměrného počtu účastníků. Stížnosti či spíš udání, samozřejmě anonymní, byla ta druhá strana mince. A tak díky dobrým duším p. Evy Machačové, roz. Mezerové a již zmiňované p. Šumberové, se nám podařilo na kulturním odboru MěNV anonymy uhrát bez červených karet. No, procházka růžovým sadem to rozhodně nebyla. Ale vědomí, že diskotékové příjmy pomohly i při zbudování náhradního, ale zatravněného hřiště, nás přece jenom mohlo hřát. Už je to dost d á v n o, ale zase jsme se posunuli, a o hodně. A když nyní čtete Rohateckou obec č. 5, volební výsledky již víte, to bylo zase slibů co v š e c h n o ... Možná jsem ovlivněn i profesně, raději šetřit než rozhazovat. Přece nemohu utratit víc peněz, než mám. Na to nepotřebuji střední, ani vysokou natož zahraniční. Kdysi blahé paměti starý pán Cyril Kampelík (svého času zakladatel malých kampeliček) razil heslo - šetřit se dá i z mála, jen začít a vytrvat. Taky jsem se dočetl někde, že dluh a bída, z jedné mísy jídá. Taky už je to dávno. Není to ani IN, natož PR. Teď jsou v kurzu všemožní poradci, i PR. Zažil jsem na vojně jednoho sovětského poradenka - Slinko se jmenoval. A to mně bohatě stačilo.

Vlastimil Hlaváč

SPORT

Od Tatier k Dunaju, šílenci běhajú…

Letošní covidová běžecká sezona je zvláštní. Zvláštní jako spousta věcí v tomto roce. Začala mnohem později a zrušených závodů je víc než těch uskutečněných. Naštěstí ani na jaře, kdy se Česko uzamklo v nouzovém stavu, nám nikdo nezakázal vyrazit do přírody a běhat třeba v lese.

Já si letos žádné velké cíle nedával. Loni jsem toho z různých důvodů moc nenaběhal a měl jsem pocit, že je čas pověsit běžecké boty na hřebík. Jednu akci jsem si přesto do svého kalendáře poznačil a doufal, že budu dostatečně fit na to, abych se jí mohl zúčastnit.

Běh je povětšinou ryze individuální sport. Samozřejmě, můžete do lesa na nedělní výběh vyrazit s partou přátel a užít si pohyb společně, ale na závodech makáte sám za sebe. Úspěch, ale i prohra, jsou jen vaše. Před třemi lety jsem však měl možnost zažít něco jiného. Zúčastnil jsem se štafetového běhu Od Tatier k Dunaju na Slovensku (OTKD). O co jde? Dvanáct běžců sestaví tým. Štafetovým způsobem absolvují trasu z Jasné v Nízkých Tatrách do Bratislavy. 345 kilometrů je rozděleno na třicet šest úseků a každý člen družstva tak běží třikrát zhruba deset kilometrů. Tady nejste sám, jste tým, všechno sdílíte společně, radost, úspěch, nadšení, ale i únavu, bolest a vyčerpání, emoce jsou sdílené, ale o to silnější. Jste jeden organismus, energie spolubojovníků je neuvěřitelná, dává vám křídla a člověk objevuje nové limity.

Moje premiéra v roce 2017 mě naprosto nadchla, OTKD jsem běžel i loni. S nadšením jsem proto kvitoval možnost být letos součástí týmů Karpatských nadějí. Parta běžeckých nadšenců čítala osm kluků a čtyři děvčata z Moravského Slovácka a Záhorí.

Na start do Tater jsme vyrazili den předem v pátek 14. srpna. Cesta byla kostrbatá, minutá benzínka v Zamarovcích jedním z aut, kolona pod Strečnem a ucpaný Ružomberok. To vše způsobilo, že jsme do nocležiště v Podtureni dorazili o hodinu později a každé auto jinou trasou. No, snad takhle nebudeme bloudit i během závodu, říkali jsme si s úsměvem. Já díky tomu ale třeba poznal krásy Malé Fatry v okolí Terchové.

Předvečer startu jsme si zpestřili koupelí v termálním pramenu Jánská kaďa a všechno se už točilo kolem závodu. Devět nováčků v týmu bylo správně nažhavených a já jako nejzkušenější člen výpravy rozptyloval jejich případné obavy. Noc propršela a ráno nás přivítal mlžný opar. Z Jasné se startovalo ve vlnách. Karpatské naděje měly vyrážet v 11:00.

Snídaně a jedeme. Cestou nahoru do Jasné už potkáváme běžce. První štafety vyrazily v šest ráno a na trati je tak živo. Stejně tak v Jasné, kde se potkáváme s kamarády, štafetou Vnorovy v pohybu, která vybíhá půl hodiny před námi. Budeme se potkávat téměř na celé trase, a i když to nikdo neříká úplně nahlas, chceme je porazit, stejně jako oni nás. Naše týmy jsou hodně vyrovnané. Dáme společné foto a jde se na věc.

Čest rozběhnout naši štafetu mám já. Na první pohled mě čeká snadná práce, deset kilometrů z kopce do Pavčiny Lehoty. Pět set výškových metrů dolů, to musí být hračka. Zdání klame, běžet pořád z kopečka není úplně jednoduché. Mám ambice svůj úsek vyhrát a shodou okolností se mnou ve vlně vybíhá i loňský nejrychlejší běžec na trase Jasná – Pavčina Lehota. Chci ho porazit. A je to tu, odpočítávání a startovní výstřel. Vyrážíme zostra, po pár stovkách metrů se mě soupeř zeptá: „Za kolik to chceš dát?“ „Nevím, tak abych tě porazil…“, odpovídám suše. Nelžu, já opravdu netuším, jak rychle jsem schopný dolů běžet. Po kilometru cítím, že jsem ho utrhl, jeho dech se vzdaluje, až ho neslyším vůbec. Neotáčím se ale, nechci mu dát psychologickou výhodu a vzbudit v něm do-

jem, že jsem to přepálil. Druhý, třetí, čtvrtý kilák letím dolů kopcem pod tři minuty na kilometr. „Pekelné tempo, nedivoč tolik," pomyslím si, marně. Na pátém kilometru potkávám parťáky Karpaťáky, odstavili auto a povzbuzují mě. Hlásí mi, že mám náskok, to mě uklidní, cítím totiž, že musím zvolnit, že tohle tempo celý úsek nevydržím. Poslední kilometr před předávkou se trať stáčí a mírně stoupá. Je to jako vrazit do zdi, když nohy omlácené ze seběhu musejí najednou začít makat do kopce. Nakonec se to povedlo, první úsek jsem vyhrál, nejbližšího soupeře jsem nechal za sebou o něco málo přes minutu.

Štafetu přebírá Lucka, sympaťačka ze Skalice. Kilometry obvykle polyká ve Skalických horách a nějaký kopeček ji tak nepřekvapí. Jako nováček dlouho bojovala s přesvědčením, že je pomalá a týmu to bude kazit. Opak je pravdou. Trať vlnicí se horskými loukami a silničkami s úžasným výhledem na tatranské vrcholky zvládá výborně a s úsměvem na rtech.

V Lubele na ni čeká Hanka. Atletka s neuvěřitelným fyzickým fondem, která by většinu chlapů strčila do kapsy. Vyráží na jeden z nejkrásnějších, ale zároveň nejnáročnějších úseků. Dvanáct kilometrů nahoru dolů, mezi dřevěnicemi, lesem, hlubokým údolím po rozbitých cestách podél potoka až do míst, kde je vám mobil k ničemu, protože o signál tu nezavadíte. Na nějakou dobu tak ztrácíme kontakt se zbytkem týmu. Hanka běží skvěle, každý tým má itinerář s předpokládaným časem předávek, ona nás však přistihne skoro v nedbalkách, když přibíhá o pět minut dříve, než jsme čekali. Startuje David, výborný fotograf, nadšený pejskař a borec se specifickým humorem, který svojí vizáží budí respekt. Vysportovaná hora svalů, bezmála metrák živé váhy. Čeká ho pořádná výzva. Desítka, kde po pěti kilometrech údolím se cesta náhlé zvedá takovým způsobem, že já za volantem doprovodného auta jsem řadil za dva a měl strach v očích, zda se vyškrábu. „Tohle je zabiják," říkám si a vůbec mu to nezávidím. David to ale bojuje jako gladiátor, poslední metry doslova trhá asfalt a na předávku dorazí s huronským výkřikem. Karpaťáci šlapou a v tuto chvíli už jsou všichni absolutně pohlcení atmosférou.

(pokračování příště)

Luděk Durďák

Pozvánky

SZPO V KLATOVECH

Rohatecká obec – periodický tisk územního samosprávného celku. Vydává Obec Rohatec, řídí redakční rada při OÚ Rohatec, šéfredaktor Stanislav Zela, jazyková korektura Lenka Hostýnková, členové Ing. Jarmil Adamec, Ph.D., Zdeněk Bíza, Luděk Durďák, Vlastimil Hlaváč, Anna Homolová, Božena Vláčilová.
Otištěné názory a stanoviska nemusejí vždy odrážet názor redakce.
Redakce si vyhrazuje právo upravovat a zkracovat příspěvky, aniž by byl změněn jejich smysl.
Vychází šestkrát ročně nákladem 1000 kusů. Zaregistrováno Ministerstvem kultury ČR: MK ČR E 12419.
Uzávěrka je vždy na konci každého lichého měsíce.
Grafická úprava a tisk: Tiskárna Brázda, www.TiskarnaBrazda.cz
tel.: 518 359 230, webové stránky: www.rohatec.cz, e-mail: info@rohatec.cz.

Oslavy 750 let obce